

AVE MARIA

SLOVENSKI
nabožni list
za jugoslovanske
izseljenike
v
Ameriki.

ZDALA

Ave Maria
Publishing Co.
62 ST. MARKS PL.
NEW YORK,

VIII. Letnik.

1916.

UREDIL

Rev. Kazimir Zakrajšek
O. F. M.

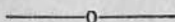
II 48132

III 48132

KAZALO

LETNIKA 1916 (VIII.)

PESMI:

	Stran
Nežika Luzar. Pogled na križ	3
Ana Grčar. Otrokova molitev	80

POVESTI IN ZGLEDI.

Eukratida K. 5, 27, 47, 69, 85, 105, 125, 145, 165, 187, 205, 228	
Povest Proletarca. Prevorski	9, 26, 54, 73, 94
Smrt Voltaira. K.	12
Na stopnicah svetišča, Rev. J. Plaznik	95
Sv. Filip, Mučenec, P. A. F.	100
Njen najsrečnejši dan. Mih. Železnikar	113
Korenova Alica, Prevorski	131
Gorje mu, kdor pohujša. K.	149
Delničar, M. Železnikar	173
Ko bi imel vero. K.	179
Na pragu v večnost. V.	189
Mati, prečitaj in premisli. K.	210

PODUČNI ČLANKI:

Zakaj? K.	1
V boju zoper samega sebe. P. Benigen Snoj OFM.	16, 35, 99
Katoliška vera in "farji". K.	20
Norec je rekel. K.	25
Za njimi! K.	32
Slovensko dekle. P. Benigen Snoj O. F. M. 39, 78, 92, 116, 129	
Mati. I. Prestor.	44
Češ, nočeš, moraš! K.	51
Razno. K.	57
V začetku je Bog ustvaril nebo i zemljo. K.	65
Stabat Mater. K.	71
Mati, tvoje delo je veličastno. Fr. M.	89
Preganjanje cerkve v Meksiki. K.	97
Sv. Cerkev ima Mater — Marijo. F. V.	101
Humbug. K.	109
Spoznavaj samega sebe. P. Benigen Snoj OFM. 111, 134, 160, 214	
Zlata pravila. Rev. J. Plaznik.	116
Spomini s pota. K.	137, 157, 175, 190
Naši narodni domi. K.	139, 150
V katero šolo bode šel naš otrok. K.	169
Praznik Marije, sedmerih žalosti. K.	170
Razno. K.	184
Odkrita beseda. K.	192
Temna "Prosveta". K.	208
Brezmadežna naše upanje	235
Božična noč. K.	237
Nekoliko odgovora. K.	238

RAZNO:

	Stran
Zveza Kat. Slovencev	13, 41, 56, 76
Chicago dobila novega nadpastirja	14
Umrl je mož	18
Iz slovenskih naselbin 21, 60, 81, 102, 119, 140, 162, 180, 216, 242	
Kaj nam pišejo naročniki	24
Zahvala	24, 164, 184, 224
Listnica	24
Dva nova grobova	58
Nova slovenska cerkev v New Yorku	154
častita S. Ferdinanda Stalce: O. S. F.	178
† Rev. Ignacij Tomazin	197
Ob koncu letnika	225

SLIKE:

Sv. Družina	4
Oteomero in Eukratida	7
Novi Chicaški nadškof	15
Rev. J. Solnce	19
Žalostna Mati božja (po Murillo)	33
Slovaška Marijina družba naše cerkve	40
Naš apostolski delegat, nadškof Bonzano	42
Položili so Ga v njeno naročje	52
Jesus na oljski gori	68
Eukratida	87
Varstvo sv. Jožefa	90
Rev. P. Kazimir Zakrajšek O. F. M.	102
Lupercij in Eukratida	127
Kraljica miru	128
Sv. Ana	136
Cerkve sv. Janeza Ev. Milwaukee, Wis.	141
Pripravljalni odbor za slov. cerkev v Barber- ton, Ohio	142
Sv. Jožef	153
Prvoobhajanci, Lorain, O.	163
Pod križem pa je stala njegova Mati.	170
Graduantje v Pueblo, Colo.	182
Palmer graduantje v Pueblo, Colo.	182
Eukratida in Marcela	187
Prizor pred našo slov. cerkvijo v New Yorku.	198
Slov. Cerkev v Collinwood, O.	201
Mojzes dobi naročilo	211
Miss Marg. Korenčan, učiteljica Dodson, Md.	218
Slovenski otroci Dodson, Md.	219
Junaško je stopila Eukratida	229
Eukratida v Grobu	234
"Bojno polje po grozoviti bitki za zmago sv. vere	242

Naš bratski list poltednik

AMERIKANSKI SLOVENEK

je obhajal te dni svoj srebrni jubilej. Tudi naš list se pridružuje njegovim častiteljem in mu prav iz srca želimo veliko blagoslova in napredka tudi v prihodnje.

Veliko hvaležnost je ves slovenski ameriški narod hvaležen temu listu. Nevenljive so zasluge, katere si je stekel za nas. Naj ga za to Bog blagoslovi ob tej slovesnosti!

Želimo mu, da bi prav kmalu postal dnevnik in naš junaški vodja za blagor milega nam naroda in za obrambo naših dragih nam svetinj!

Živell!

AVE MARIA.

AVE
MARIA

SLOVENSKI
nabožni list
za jugoslovanske
izseljenike
v
Ameriki

Izhaja začetkom vsakega
meseca.

Izdaja
AVE MARIA PUBL. CO.
21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

Naslov za dopisne in naročilne je
"AVE MARIA"
21 NASSAU AVENUE
BROOKLYN, N. Y.

Stane za Ameriko osto leto \$1.
Za Evropo \$1.55.
Subscription price \$1 for year.
For Europe \$1.55.

Entered as Second Class Matter October 17, 1912, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under Act of March 3, 1879.

Za vse naše dobrotnike in podpornike se bere vsako nedeljo jedna svet
maša in za vse naročnike Ave Maria vsaki prvi petek v mesecu.

DOBRA ZVEZA

je najboljša in poglavitna stvar v denarnem prometu in take
dobre zveze ima tvrdka

Frank Sakser

Za denarne pošiljatve je v zvezi z C. KR. POŠTNO HRANILNICO NA
DUNAJU.

Za nakaznice: LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA.

Za hranilne vloge: LJUBLJANSKA MESTNA HRANILNICA in mnogo
drugih slovenskih hranilnic in posejilnic.

Pošilja denar potom pošte, po zanesljivih bankah kakor tudi brzojavno
bodi si v katerokoli mesto na svetu, **brzo, sigurno in po najnižjih cenah**, kate-
re so vsak dan v edinom slovenskom dnevniku "Glas Naroda" priobčene.

Sprejema čeke in denarje iz vseh držav in jih premenja vedno po dnevnem kurzu.

GLAVNI URAD:

FRANK SAKSER

82 CORTLAND STREET

NEW YORK, N. Y.

PODEUZENICA:

6104 ST. CLAIR AVENUE, N. E

CLEVELAND, OHIO.

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA

IN POGREBNI ZAVOD

! SVOJI K SVOJIM !

Razdeljena v dva dela in v polni meri z nafinejšimi pripravami
preskrbljena! Trgovina za nakup pohištva, orodja, premog,
posode, barve, stekla in drugo. Pogrebni zavod je z najfinej-
šimi pripravami preskrbljen. Mi preskrbujemo najlepše spre-
vode v zadovoljnost ljudi, zakar imamo brez števila zahval. Za
vsaki slučaj imamo dve ambulance in fine kočije. Trgovina od-
prta noč i dan. Se priporočam vsem Slovencem in slov. društvom

! SVOJI K SVOJIM !

Tel. Princeton 1381
Bell East 1881

A. GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

ZAKAJ?

Nič novega pod solncem" zaklical je pred več kot 23 stoletji slavni rimski modrijan. Vse na svetu se ponavlja. Cela zgodovina človeškega rodu se ponavlja rod za rod. Ena doba je enaka drugi, en dogodek je enak drugemu. Osebe druge, oblika drugačna, način modernejši, stvar pa ista, to je cela zgodovina.

Tako tudi naša doba ni nič novega v zgodovini. Vse je že bilo tu. Samo da je vse v večji, modernejši meri in obliki. Te vojske, katere imamo, ti narodnostni boji, vse, vse je samo nova in povečana izdaja vojska, katerih je že veliko več videl človeški rod.

Tako tudi ni nič novega naš moderni boj proti vsaki pozitivni veri in pa napredek brezverstva. Podobne razmere najdemo v zgodovini skoro v vsaki dobi, da, skoraj v vsakem stoletju. Zlasti od časa, ko je stopila pozitivna vera, popolen nauk o Bogu in nadnaravnih resnicah, med človeški rod po Jezusu Kristusu, zlasti od tedaj se vidi skoro neprestan boj zoper pozitivno resnico. Človeška popačena narava no-

če krščanstva, ker ji je napovedalo odločen boj. "Kdor hoče iti za menoj", pravi Jezus, "mora zatajiti samega sebe", mora napovedati boj samemu sebi, svojim strastem, svojemu poželenju in "vzeti križ na svoja ramena in iti za menoj" po strogih naukih Njegovih, po težkih stopinjah križevega pota. Kaj čuda, da se človeška narava temu upira in da je zato neprestan boj med njo in krščanstvom. Zato vidimo, da od časa do časa zmaga človeška narava, se razširi brezverstvo, sovraštvo do Kristusa. Toda takoj pa tudi vidimo reakcijo, vidimo naenkrat veliko nagnjenje narodov k veri, k Kristusu. Da, človek s svojimi strastmi je kakor strašno razvajen in trmast otrok. Ako mu mati še bolj brani naj se ne igra z nožem, ali s škarjami, zastonj, imeti jih hoče. Ko se pa ureže in ga boli, pa joka. Tedaj pa vidi, kaj ima od tega, da ni hotel ubogati svoje matere in vrže škarje ali nož proč. Ko se mu pa rana zaceli, pozabi na ta dogodek in zopet hoče imeti nož in prejšnja zgodba se ponovi.

Dr. Guil Pletschette, sloveči nemški zgodovinar in poznavatelj zlasti grške zgodovine, piše: (Der alte Gottesbeweiss und das moderne Denken str. 2.) "V časih velikih duhovnih preobratov v svetovni zgodovini, ko si stopi nasproti svetovno in

življensko naziranje, tedaj vidimo, da je še vedno ena iz med bojujočih strank vzela v svoj program — brezverstvo. Ko se pozneje ta vihar poleže, pride pa človeštvo vedno nazaj k večnim resnicam in tisti, ki so preje najbolj divljali zoper nje, se potem ničemur bolj ne čudijo, kakor samim sebi, kako so mogli te tako jasne resnice na tako strasten način pobijati."

Zastoj je! Človek s svojimi strastmi in poželjenji potrebuje vere, potrebuje zlasti krščanske vere, da se osreči, da napreduje, pa naj bode to posamezen človek, pa naj bode to cel narod, cela država ali pa celi človeški rod.

Zato nas pa prav nič ne razburja sedanji smrtni boj proti sv. katol. Cerkvi, proti veri. Tako nas tudi ne vznemirja boj naših ta rdečih, n. pr. Kondatov in tovarišev proti katoliški cerkvi. Bili so večji možje, učenejši, modrejši, pametnejši in mogočnejši, ki so napovedali boj sv. katol. Cerkvi, kakor so pa naši Chicaški modrijani, pa niso ničesar opravili. Polomili so si zobe na trdi skali sv. Cerkve, drugim za drugim je spadlo pero ali orožje iz rok in so se zgrudili v grob smrti — sv. Katoliška Cerkve je pa ostala in še stoji in bo ostala do sodnjega dneva. Doživeli bodemo tudi mi dan, ko bode strupeno protiversko pero nesrečnim našim Kondatom, Kristanom, Zavrtnikom i. dr. padlo iz rok, ko bo njih sovraštva polno sree otrpnilo in jih bode Bog poklical v večnost na odgovor, sv. Cerkev bo pa za njimi stala prav tako mogočna, neomajana, kakor je bila predno so ji ti junaki napovedali smrtni boj.

Bil je mogočen "božanski" Neron. Imel je v oblasti milijone mečev in moralnega orožja. Stotisoče so poklali na en dan na njegov ukaz. Bilo ja za njim še veliko družih rimskih cesarjev, ki so z ognjem in mečem uničevali sv. katol. Cerkev, — pa — poginili so sami, cerkev je ostala.

Prišli so v zgodovini smrtni sovražniki cerkve Focij, Luter, Volter, Zola in tisoče drugih, ki so bili učenjaki in so spisali cele knjige proti cerkvi. Kaj so dosegli? Nič! Poginili so drug za drugim, eden bolj žalostne smrti ko drugi, sv. Cerkev je osta-

la in še stoji, in danes trdneje stoji, kot kdaj preje.

Vstanavljali so javna in tajna društva in zveze, vstanovili so prostozidarstvo, kjer milijoni prisegajo po tajnih dvoranah smrtno sovraštvo proti Cerkvi in se navdušujejo za sistematični boj proti veri. Razširjeni so po celem svetu, imajo med svojimi udi vladarje in kralje, državnike in žendarje, pa — čudno — bolj ko se oni množe, močnejša je sv. katol. Cerkve.

In zdaj pa pridejo naši "falirani" petošolci, kakš propadli in izgnani učiteljčki, kake falirane eksistence, ki so si z raznimi škandaljčki vse mostove za nazaj v domovino podrli in so tu napovedali boj katol. Cerkvi.

Revčeki, kaj ne kako se nam smilijo njih zobje, katere si bodo tudi oni polomili na tej trdi skali. Konda, le divjajte! Le predstavljate članke iz "Manace" ali od koder hočete! Le pišite! Le bruhajte strup sovraštva in fanatizma proti Cerkvi! Vi vsi, ki smrtno sovražite križ, le besnite, le divjajte! Kolkor bolj boste divjali, toliko hitreje bo konec — toda ne sv. Cerkve — temveč vas! V letih ste že! Ako vam Bog da še dvajset let ali več življenja, kar vam srčno želimo, toda prišel bo čas tudi za vas, čas ločitve, čas smrti in bomo rekli: umrl je! Bog mu bodi milostljiv! — Toda vse bo šlo svojo pot najprej. Zgodovina ameriškanskih Slovencev bo pa poročala, da je ta in ta strastno deloval za odpad od vere, pa je umrl in nič dosegel.

Edini vzrok, zakaj mora vsakega pravega rodoljuba boleti sree, je, ko vidi, da ima ta gonja vendar en uspeh, da peha v nesrečo naše sotrpine, naše ubogo slovensko ljudstvo. Cerkvi ne morejo nič škodovati. Cerkev napreduje v notranji moči in številu. Toda zapeljati pa morejo ubogo ljudstvo, kateremu namečejo z raznimi puhlimi frazami peska v oči, da ga zaslepe, da revež tava od strasti do strasti, dokler slednjič žalostno ne pogine.

Ko hodi slovenski misijonar po slovenskih naselbinah, po misijonih, vidi, kakor nikdo drugi, velikansko bedo in gorje, v katero spravljajo uboge svoje žrtve ti so-

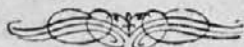
vražniki vere in poštenja. Pisatelj teh vrstic je imel po celi Ameriki med Sloveni in Slovaki že 59 misijonov, kjer je spovedal najmanj 30.000 ljudi. Prišli so stari in mladi. Prišli so tudi taki, ki so vse na svetu poskusili, ki so dali sebi in svojemu poželenju vsega, kar je srce poželelo, ki so živeli popolnoma po naukih teh naših modrijanov, in sicer nekateri celo po dvajset, trideset, celo štirideset let. Toda niti eden ni še prišel, ki bi rekel: "Kako sem vesel, da sem tako živel," ampak vsaki se kesa, "oh, kako sem bil neumen."

V West Virginiji, v gozdovih je govoril pisatelj z veliko naših rojakov, ki so pozabili na vse, prebirali samo Proletarca, Gl. Svobode i. dr. in živeli po njih naukih. Pa niti eden se ni pohvalil, da se mu zdi, da prav dela, da je tako prav, da je to lepo življenje. Vsakdo je naredil opazko: "Kakor zverine živimo tu v gozdu." Zakaj pa ni rekel: "Lepo živimo. Popolnoma človeka vredno živimo!" Ne! "Kakor zverine". Da, človek brez vere je zver in ako ne živi po veri, živi zverinsko in dostikrat ga pa celo zver osramoti, ker ima več plemenito-

sti, kakor pa tak propalica. Tako n. pr. lev skrbi za svoje mlade in jim skrbi za živež. Imamo pa tu može, ki so pustili doma v starem kraju otročiče, ali jih imajo celo tu pri sebi. Toda pustijo jih zmrzovati in stradati, sami pa po safonih pijančujejo. Raje ima "whiskey" kot lastnega otroka! Ali dela tako lev? To je človek, ki živi po naukih naših ta rdečih.

Zato, edino zato obžalujemo nesrečno satansko delovanje naših ta rdečih listov, ker se nam smilijo nesrečne njih žrtve, ker smo imeli tolikokrat priliko videti grenke solze kesanja na očeh teh žrtev, ko so se enkrat zavedli svoje slepote in svoje nesreče in se jim je zbudilo kesanje — večkrat že prepozno kesanje!

To je tudi edini vzrok, da se žrtvujemo pri izdajanju lista, da se toliko trudimo, da bi ga razširili med naše mile ameriške Slovence, po vseh naših hišah, da bi ga dali v vse naše slovenske roke. To je vzrok, da toliko prosimo našo čč. slov. duhovščino pomoči in sodelovanja pri tem našem trudu.

POGLED NA KRIŽ.

Nežika Lužar.

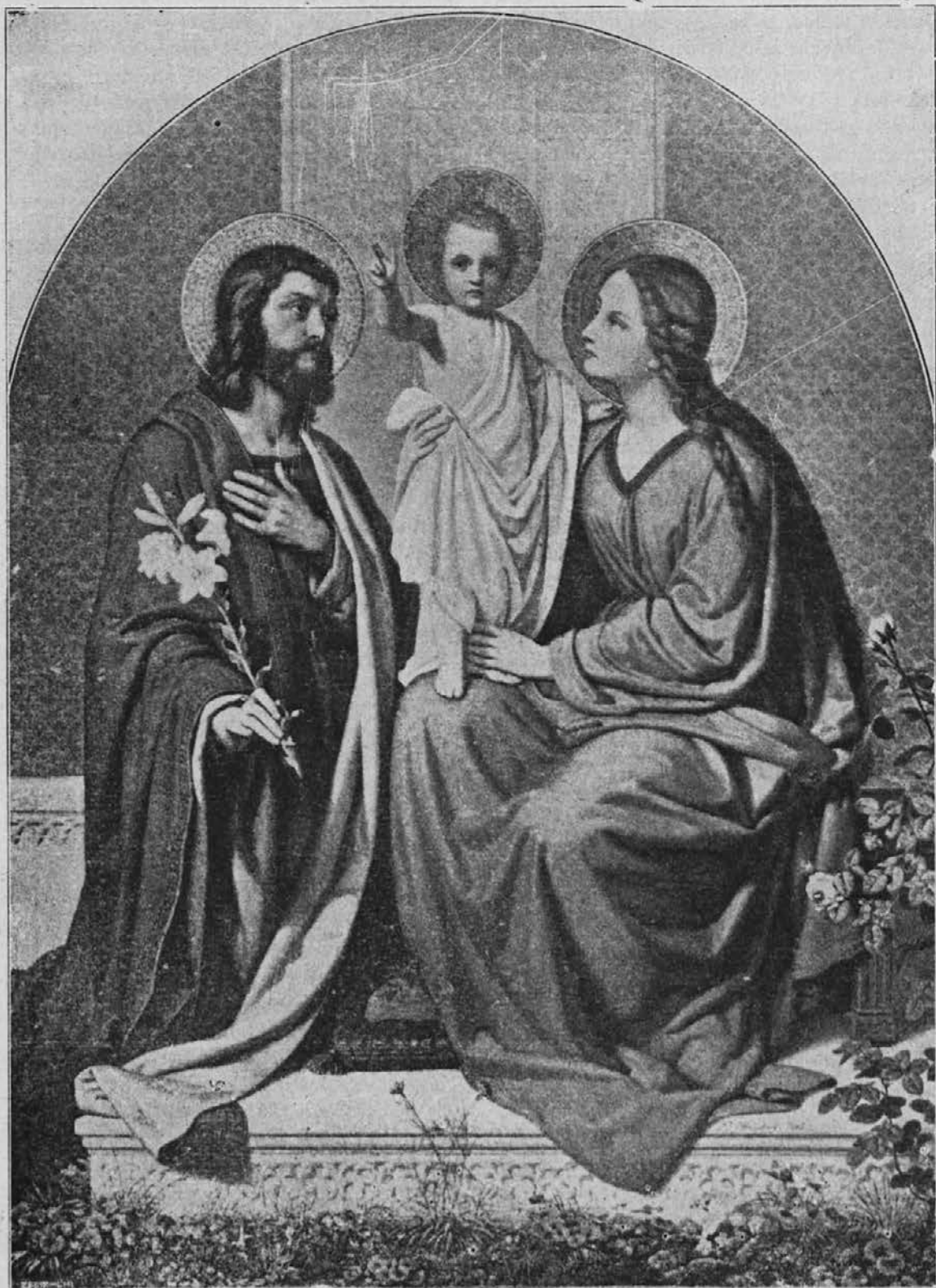
Le en pogled sem našla
na svetu res odkrit,
ki zveste bil ljubezni
do mene je odsvit.

Le ene ustne govorile
resnico samo so,
ki nikdar laž še oskrunila
jih ni s hinavščino!

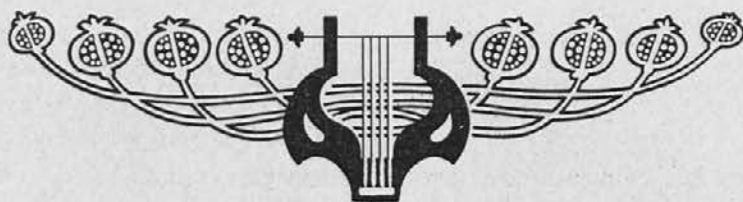
Le eno srce našla
sem zvesto do sedaj,
v ljubezni vroči, ki je bilo
za me že od nekdanj.

To Jezus je na križu,
na me tak milo zroč,
krvavo ceno za me
se smrtjo plačujoč.

Zato, pogled na križ,
kako si mi sladak!
O koliko tolažbe, miru,
ti daješ srečo vsak!

Sv. Družina.

EUKRATIDA.

K.

1. Oče in hči.

EČERNO solnce se je poslavljaljo od razgrete zemlje in zahajalo trudno na zapadu za morske valove neizmernege Oceana. Kakor velikanski rdeče goreči obraz se je smejalo prav tik nad valovi, kakor bi se veselilo, da gre v morje, da se okopa od dnevne vročine in sopare.

Prav tik morja na obrežju Portugalske v mestu Braga Augusta, sedel je na svojem vrtu na mali verandi senator Oteomero s svojo hčerjo, dvajsetletno Eukratido in se hladil na prijetnem vetriču, ki je tako hladilno pihljal iz nad morskih valcov.

Bil je priletan starček, kar so pričali si vi lasje in siva brada, ki mu je segala globoko doli na prsi. Človek bi mu prisodil najmanj šestdeset let.

"Poglej, dete moje", ji pravi ljubeznjivo, "poglej, kako krasen je ta prizor! Že samo ta zahod solnea je vreden, da pride človek iz daljnega Rima sem, da ga vidi."

"Res, krasna je cela ta okolica".

"Poglej, kakor bi se solnce utapljaljo v neizmerno morje".

"In te barve, ki odsevajo iz vodnih valčkov!"

"Da, zares krasno!"

"Kako mora biti krasen še le Oni, ki je to krasoto zamislil in vstvaril", reče Eukratida in skrivaj pogleda proti nebu in nehote se ji sklenejo roke. Videlo se ji je, da ji je srce vskipelo v goreči molitvi.

Oteomero ni opazil tega, preveč je bil ztopljen v krasen prizor večerne narave.

Solnce je ravno vtonilo v morju in krasni krvavordeči žarki so šli za njim, kakor njegovo kraljevo spremstvo.

"Vidiš, dete moje! Solnce je zašlo in zopet je minil dan. Tako je tudi naše življenje. Ti imaš še le jutro, jaz sem že v večeru. Solnce mojega življenja zahaja. In pri tem pa, otrok moj . . .", ljubeče je pogledal starček svojo hčerko, ki je odložila svoje ročno delo, naslonivši se v naslonjač in se zagledala v daljavo za zlatim solncem. "Da, otrok moj, večer mojega življenja imam, vendar še nisem izvršil dela svojega življenja!"

"Ljubi oče moj, ne govorite mi o tem! Saj veste, kaj naj počnem sama jaz na svetu. Matere nimam že dolgo let. Zato mi Vi ne smete umreti."

"Vendar, dete moje, saj veš, da mora vsak človek umreti, ko pride ura, katero so mu bogovi odločili."

"Da! Toda, saj ste še zdravi in trdni. In jaz tudi vsaki dan Boga prosim, da mi vas ohrani vsaj še nekaj let."

"Eukratida! Vsaj še nekaj let", ponovil je starec in velika skrb ljubečega očetovega srca se je pokazala na starem častljivem obrazu. "Vsaj še nekaj let si tudi jaz želim, da bi videl tebe preskrbljeno."

"O, oče, za me se ne bojte! Za me bode že Bog skrbel. Vendar, kaj naj počnem sama na svetu.?"

"To je ravno, kar mi trga srce. Sama ne smeš ostati na svetu. Vendar veš, da jaz ne bodem več dolgo. Zato bi želel, srčno želel, dete moje, da bi te videl v dobrih rokah". Solze so zaigrale v starčkovih očeh, vstal je in se vsedel prav tik Eukratide, ki

je ljubeče položila roko okrog njegovih ramen.

"V dobrih rokah? Oče, kaj mislite s tem?"

"Ti si edina hči, edini otrok, katerega so nama s tvojo materjo naklonili dobri bogovi. Mati počiva že dolga leta v hladni zemlji. Jaz ne bodem več dolgo. Zato bi te želel videti na strani dobrega mladega moža, ki bi te ljubil kot dober mož in s katerim boš v sreči in ljubezni šla skozi življenje".

"Ne govoriva o tem dalje, saj je še čas. Komaj dvajset let imam. Vi mi pa tudi ne boste še tako kmalu umrli, kaj ne da, ljubi moj oče!" In poljubila je ljubeče čelo svojega tolikanj ljubljenega očeta.

Oče ji vrne poljub in še bolj ga je bolelo srce in še večje solze so mu silile v oči.

"Otrok moj, ti se motiš. Prav sedaj je zadnji čas, ko bi tudi ti morala misliti nato. Saj veš, da si dekle! Saj veš, da si slabotna ženska, da potrebuješ na potu življenja spremljevalca, varuha in tovariša. Poslušaj me sedaj! Poznaš dobro našega hišnega prijatelja, poveljnika Lupercija. Mlad je! Krasen je, da so vsa rimska dekleta neumna nanj. Bogat je, kakor malo kdo. Plemenitega rodu je, kakor si ti. Veš zakaj si je kupil za letošnje počitnice sosedno palačo? Veš, zakaj tolikokrat prihaja k nam? Mislim, da si opazila, kako ti je naklonjen, da te ljubi."

Eukratida na lahno zardi.

"Opazila sem, da hodi za menoj. Tudi mi je že povedal, da me ima rad. Vendar . . ." glas ji zastane.

"Kaj "vendar"? Ali ne misliš, da je to mladenič, ki bi bil vreden tvoje ljubezni, ki bi te osrečil? Poznaš ga, da je moder in plemenit mladenič, kakor jih je malo med njegovimi vrstniki. Tako mlad in koliko časti je že dosegel. Ali si ga videla kedaj v družbi naše sedanje pokvarjene mladine? Ti veš, kako gori za blagor države in za naše bogove. Ti veš, da je velik ljubljenec našega božanstvenega cesarja Deoklecijana, kateremu naj bogovi dajo dolga leta življenja! Opazuj ga pri veseljah in videla bodeš, da je pošten in do-

ber mladenič, plemenitega srca in značaja, prav kakor vstvarjen za te!"

"Priznam, da je vse res, kar trdite o njem. Tudi jaz ga visoko čislam, kakor nobenega drugega."

Zakaj se ga pa potem izogibaš? Zakaj ga nočeš?"

"Oče moj, ne morem! Vse vas ubogam. vse storim za vas, samo tega pa ne morem!"

"Zakaj ne? Eukratida, dete mojega srca, ti veš, kako te ljubim. Ti veš, kako mi je pri sreju tvoja sreča. Kako te želim videti srečno in preskrbljeno še predno umrem."

"Dragi oče, ne bojte se za me. Povem vam, da sem že sama preskrbela za se, da sem že neizmerno srečna in preskrbljena."

Žarek upanja posveti v nekoliko užaljeno očetovo srce.

"Ne razumem te, Eukratida!"

"Hotela sem povedati, da sem že sama preskrbela za svojo prihodnost in da sem našla srečo, katero mi nihče ne more vzeti."

"Ne vem, kako to misliš. Izbrala si si morda kakega drugega mladeniča?"

"Res, izbrala sem si ženima, ki me ljubiti, kakor bi me nihče drugi ne mogel ljubiti, pa naj pride kdor koli, ki mi je prinesel toliko srečo srca, da mi je vsa druga sreča ničevna."

"O, bogovi, hvala vam! Torej sem se zastonj bal? — Eukratida, ali smem vedeti ime tega tvojega izvoljenca?"

"Oče, prosim vas, dovolite mi, da za sedaj ohranim še za se to skrivnost. Bojim se, da bi vas razburilo, ako povem resnico."

"Eukratida, ti si mi bila vedno solnce mojega življenja. Tvoje srce mi je bila vedno odprta knjiga, ki mi je osladila marsikateri trenutek mojega življenja. Vse si mi vedno zaupala. Zakaj mi skrivaš to tajnost?"

"Vse vam povem in razodenem. Vendar, prosim vas lepo, naj za sedaj še ohranim to sladko skrivnost za se."

Nadaljni pogovor prekine prihod stre-

žaja sužna, ki je naznanil prihod poveljnika Lupercija.

"Naj pride kar sem k nama", pravi Oteomero.

Suženj se globoko prikloni in odide. Za malo minut se vrne z vitkim mladeničem, krasne postave in elegantne hoje. V večernem žaru je bil naravnost čaroben. Bela toga, katero je imel umetniško narejeno in vrženo okrog svojih ramen in vitkega telesa, krasen mladeniški obraz, vse je naravnost očaralo vsakega, kedor ga je videl.

"Da, moj prijatelj Gaj Maksimijan, poveljnik naše vojske v Portugalski mi je sporočil, da me želi videti. Bile so važne stvari, katere smo morali urediti."

"Poglej, kako krasen je pogled na morje!"

"Res, krasen je ta kraj tu ob oceanu. Škoda le, da se bliža čas, ko bom moral odriniti nazaj v Rim."

"V Rim, moraš? že sedaj?" vpraša Eukratida.

"Važni državni posli nujno zahtevajo, da se vrnem."

Oteomero in Eukratida.

"Salvete", pozdravil je senatorja in Eukratido in se poklonil najprej Oteomeru in potem Eukratidi.

"Salve amice! veseli me, da si prišel. Sedi se!" in ponudil mu je sedež na klopi med seboj in Eukratido.

"Blagovoli sestri, dobri Lupercij. Pogrešali smo te že, kajti celi teden te že nismo videli."

"Hvala ti, lepa Eukratida. Kako me ve-sele tvoje ljubeznjive besede", pravi mladenič v vidni zadregi, vendar silno oveseljen. "Tudi jaz sem že želel vaju videti. Bil sem iz mesta celi teden."

"Čuli smo", pravi senator. "Bil si v Barceloni".

"Ali je kaj resnega?" vpraša stari senator.

"Kakor znano se je zadnje leto silno zopet razširila krščanska sekta po celi državi. Naši tempeljni se praznijo. Kapitol-ski naš nebeški Jupiter zgublja od dne do dne več častilcev. Naši državni prazniki se opuščajo. Stare naše tradicije se prezirajo. Množi se pa s čudovito hitrostjo ta neumna vera v križanega Nazarejca. Domovina je v nevarnosti. To vemo vsi, da naša mogočna država stoji in pade z našimi bogovi. Ali ni toraj naša sveta dolžnost, da jo rešimo še o pravem času? Tudi Dacijan, tukajšne portugalske provincije poglavar in tudi Galerij naš podkralj sta odločno za-

to, da se še enkrat poskusi z mečem pri tem delu."

"Misliš li, da bo kri kristjanov zamorila krščanstvo? Ali ni že toliko naših cesarjev to poskusilo? In kaj so dosegli? Toliko milijonov nedolžnih žrtev so poklali in kaj je bila posledica? Kolikor bolj so jih morili, toliko več jih je bilo", pravi žalostno Eukratida.

"In vendar se mora še enkrat poskusiti! Dobra Eukratida, ali ne vidiš, da se rušijo stebri naše mogočne rimske države?"

"Jaz mislim, ako se rušijo radi krščanstva, naj se kar porušijo! Sicer pa, ali so kristjani tako nevarni državi? Saj so tako mirni, tako ubogljivi. Ali niso vojaki kristijani hrabrejši kakor vojaki pogani? Ali ne vidimo, da so sužnji kristjani boljši in ubogljivejši, kakor pa sužnji pogani?"

"Vse to je res! In vendar Eukratida, pomisli! Naša država! Vera naših očetov!"

"Tako, tako! prav imaš Lupercij", pritrđi Oteomero. "To zalego moramo zatreti, naj nas stane kolikor hoče! Kdaj pa misliš oditi?"

"V štirinajstih dnevih!"

"Že? Pa bodeš vendar prišel še po slovo?"

Še večkrat se bodedo videli! Kajneda, mila Eukratida, da smem še priti?"

"Lupercij, v čast nam je, kadarkoli nas obiščeš", odgovori Eukratida.

Dolgo so še sedeli in kramljali o raznih stvareh, dokler ni suženj naznanil, da je večerja pripravljena.

"Pri nas ostani pri večerji", pravi senator.

"Saj res, Lupercij, kar z nama pojdi."

"Hvala! Z veseljem sprejem ponudbo! Samo eno besedo, Oteomero, bi rad s teboj govoril. Eukratida, dovoliš?"

"O, prosim! prosim. Jaz grem med tem

naprej, da pogledam, če je vse v redu" in odhitela je v hišo.

"Oteomero, resno besedo bi rad govoril," pravi Lupercij, ko sta bila sama.

"Dragi Lupercij, samo govori. Tvoja želja mi je zapoved."

"Jaz moram oditi preje nego sem mislil. Toda imam skrivnost, katero ti moram zaupati: jaz ljubim Eukratido, ljubim tako, da ne morem več zatajevati svojih čutil. Ne vem, kdaj se zopet vrnem. Vendar bi rad imel gotovost od tebe, ali bi nasprotoval, ako bi te prosil za Eukratido?"

"Dragi moj, to je bil tudi najin pogovor, predno si ti prišel. — Ne samo ne bodem nasprotoval, temveč poznam te, poznam tvoj značaj in dopadeš se mi in povedal sem Eukratidi, da bi jo želel videti pod tvojim varstvom. Ugovarjala je sicer, toda mislim, da se bode dala pregovoriti. Na, Lupercij, tu moja roka, in ž njo vsa moja pomoč, da dobiš Eukratido."

"Hvala ti. Za nocoj sem samo toliko hotel zvedeti od tebe. Več se pogovoriva jutri."

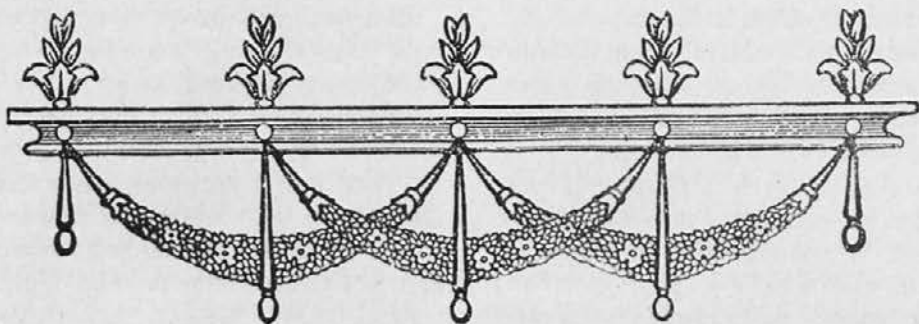
"Dobro! Jutri!"

Srce je plalo veselja v prsah mladega Rimljana in težak kamen se mu je odvalil od srca. Poznal je Eukratido in vedel, kako zelo ljubi svojega očeta. Sicer ji je že sam razodel svojo ljubezen, in ga je odločno zavrnila. Vendar to ni pogasilo goreče ljubezni v srcu plemenitega mladeniča, temveč še bolj podžgalo njegovo poželenje po nji. Ko je videl, da sam ne opravi pri nji ničesar, sklenil je doseči to s pomočjo njenega očeta, s katerim sta bila dobra prijatelja. "Ko pridobim očeta, je vse pridobljeno", si je mislil in cel večer se je videlo na njem, kako se čuti srečnega.

"Zmaga je moja!"

(Dalje sledi.)

POVEST PROLETARCA.

Prevorski.

Zlati žarki večernega solnea obsevajo tiho ozračje in se igrajo na borni steni in strehi siromašne kočice, stoječe na skrajnem koncu malega mesteca. Kakor bi se borna hišica sramovala svoje revščine, se je skrivala za pusto grmičevje. Tu in tam še trepetala tak zarumenel listič, kakor v strahu, da ga mrzli decemberski veter ne odnese, kakor njegove tovariše in brate, na vse kraje puste okolice. Zlati žarek je prodril tudi v notranjost revne kočice in božal otožno ličice štirinajstletnemu dečku, ki je sedel ob zapečku. Noge je naslanjal na mali podnožnik, da je lažje držal breme, katerega je pestoval v naročju.

Kaj je v naročju imel, ni bilo spoznati, ker je bilo zavito v njegovo suknjico, katero so skrbno pokrivalo njegove roke.

Dečkov obraz je bil blede in shujšan in ob rumenem blesku zahajajočega solnea skoraj mrtvaški. Pomanjkanje in lakota sti se zrealili v tem mladem obrazu. Le v velikih, modrih njegovih očeh je odseval nekak blesk duševne luči. Nepremakljivo je vpiral svoje oči na bleščeče okno in na mrzle stene, kakor bi hotela njegova duša piti zadnjo svetlobo ugašajočega dneva.

Polagoma so izginili tudi zadnji žarki. Tema je prihajala in v mrzli sobi so nastale črne sence.

Deček je globoko, kakor kak starec, vzdihnil in stisnil k sebi trdneje breme, katerega je držal v naročju.

V tem se odpro vrata in tuja gospa, plemenitega obraza, na katerem se je zrealila še plemenitejša duša, vstopi. V rokah je

imela različne zavitke, katere je položila na hrastovo mizo. V polmraku komaj opazi dečka in se mu približa.

"Dober večer, moj deček!"

"Dober večer", odvrne nagovorjenec, a se ne gane s svojega prostora.

"Kaj pa imaš pod suknjo?", ga vpraša gospa prijazno.

Deček nekoliko privzdigne suknjico in kodrasta glavica male deklice se prikaže spod nje.

"Moja sestra spi", odvrne deček, "oh, kako mrzlo je bilo pri nas".

Gospa razprostire roki nad črno pečjo. Bila je ledeno mrzla.

"Ali nič ne kurite"?

"Ne, zadnja drva sem požgal včeraj". Takoj bodem poslala drv. Ti si dober in ljub deček, ker tako skrbiš za svojo sestrico."

Pogladila ga je po gostih lasih in na bledem licu mladega trpina se je zrealila topla hvaležnost.

Ni bil vaju tuje ljubezni — —

"Kako je materi?" vpraša gospa.

"Mislim, da nekoliko bolje, vendar so še zelo slabi in ne morejo iz postelje."

Skozi napol odprte duri se začuje lahno kašlanje. Gospa se ozre. Na omarici pogrnjeni s snažnim prtom, edinim ostankom nekdanjih boljših dni, stoji svetilka. Prižge jo in vstopi v sobo. Deček je slišal, kako prijazno in tolažljivo je tuja gospa z mamico govorila. Tudi njemu je to dobro delo in zadovoljen smehljal je obkrožil njegove ustne, kajti iskreno je ljubil

svojo mamico, ljubil nad vse na svetu. Ko bi le mama zopet ozdraveli in bi za njih bilo preskrbljeno, potem bi on bil zopet srečen. Kako bi rad svojo mamo ubogal in ji delal veselje s svojo pridnostjo.

Gospa se je poslovila, a je obljubila, da drugi dan zopet pride. Revščina uboge družine ji je presunila srce in hotela je pomagati.

Pol ure pozneje pride njena dekla s polno košaro drv in takoj je zaplapolal blagodejni ogenj v peči. Prijetna toplota se razvija po sobi in deček bi poskakoval veselja, če bi mamica ne bili tako bolni. Mala sestra se je zbudila in z nežnimi zobkami junaško pregrizovala pecivo, ki ga je poslala dobra gospa.

Nace, tako je bilo dečku ime, je z nekim ponosom razkazoval mamici jedila in najprej preskrbel za njo in za sestrico. Nazadnje se je spomnil še sebe in začel tešiti neusmiljeni glad, ki ga je celi dan tako strahovito mučil.

Med tem se začujejo težki koraki. Vrata se odpro in v sobo stopi brkasti policijski stražnik. S strahom pogleduje deček mrkega prišleca. Najraje bi zbežal, a odpovedali so mu vsi udje. Roke se mu povesejo in mrzla zona spreleti vse njegovo telo. Vedel je, po kaj je stražnik prišel. Ta je opazil strah dečka in zadovoljen smehljal obkroži surovo obliko njegovih ustnic.

"Tako, tu imamo slednjč pravega ptička!" reče zasmehljivo. "Prav mlad hočeš postati ničvrednej in se ti že mudi, da prideš v ječo. Ali nisi kradel?"

Deček molči. Bilo mu je, kakor bi ga nevidna moč tlačila k tlom. Rdečica se mu pojavi na obrazu in mrzel pot mu stopi na čelo.

Stražnik stopi k mizi, prime prestrašnega dečka za ramo in nadaljuje:

"Ali nisi danes zjutraj ukradel žemlje pri peku?"

"Le dve", odgovori deček.

"Tako? Tako? Dve!"

"Da, za mojo sestrico. Ničesar nismo imeli jesti".

"Za sebe nisi nič ukradel? Koliko žemelj si pa ti pojedel?"

"Jaz sem jedel danes samo eno surovo repo."

"Kje si jo pa dobil?"

"Vzel sem jo z kmetskega voza, ki je peljal na trg."

"Tako torej! Zopej ukradel! Fant, le tako naprej, pa bodeš postal še cestni ropar in boš še visel! Pa mi bomo že skrbeli, da ti postrizemo dolge prste!"

Bolna mati v sosednji sobici je polna strahu poslušala ta pogovor.

"Gospod stražnik", reče s tresočim glasom, "ne bodite tako trdi zaradi te malenkosti! Jaz nisem prav nič vedela in Nace ne bode nikdar več kaj takega storil. Ko bi jaz ne ležala priklenjena na bolniško postelj, bi se kaj takega nikdar ne pripetilo. Zagotovim vas, da se prihodnje nikdar več ne bo!"

"Mi je jako žal, gospa Kosova?" odvrne stražnik, "ali postava je postava! Pek nam je naznanil, da je bil okraden in naša dolžnost je, da krivce dobimo in jih kaznujemo. Pri vas pa še z gladom niste tako na koncu, ker na mizi imate vsakovrstnih reči in jih ni treba stradati in krasti."

Nace se sedaj ojunači in stopi pred policista in reče: "Jaz sem resnico govoril! Kar je pa sedaj na mizi, nam je ravnokar prinesla gospa Dobrovnikova. Če ne vrjamate, pa jo vprašajte."

"Le ne tako drzno, čista nedolžnost ti! Bomo se že še pogovorili! Na to stražnik zaloputne dveri, da se je cela hiša potresla in odide počasnih in mogočnih korakov. —

Nace še dolgo nepremično stoji in upira svoje oči v duri, katere je ravnokar zaloputnil stražnik in ne ve, ali je vse to resnica, ali so sanje. Predrami ga klic matere. Srce mu začne biti hitreje in kolena so se mu jela šibiti. Burno skoči pred postelj bolne matere, pade na kolena, zarije svoj obraz v odejo in krčevito zajoka.

Tudi mati je jokala. Njen dobri in dosedaj tako pošten sinček, da se je mogel tako daleč zmotiti! Tega ni mogla razumeti. In vendar se je to zgodilo. Skesan sedaj kleči ob njeni postelji.

Njegovo resnično kesanje se mu je ujedalo v mlado dušo.

Mati položi svojo shujšano belo roko na njegovo glavo in z glasom, polnim bolesti spregovori: "O, moj Nace, kako si mogel to storiti! Ko bi tvoj oče to vedel, bi se v grobu obrnil od tolike sramote! Ali ni vedno pravil, da je bolje umreti, kakor pa biti samo enkrat nepošten!"

Deček je ihtel, da bi se kamenu smilil. Počasi dvigne glavo in reče: "Moja mama, za sebe bi jaz kaj tacega ne storil nikdar. Ali Anica se mi je tako smilila! Klicala je vedno, naj ji dam jesti in ni bilo niti drobtinice, da bi ji utešil glad, zato sem se tako spozabil."

Mati ga je pobožala po belem znojnem čelu.

"Imaš dobro srce, ljubi sinko moj, to vem. Gospa Dobrovnikova mi je tudi povedala, kako si Anico grel v svojem naročju, in tudi vem, koliko za mene storiš. In ravno zato, dragi moj Nace, ne smeš se nikdar več dotakniti tujega blaga, to bi bila moja najhujša bolečina, ki bi mi ne dala miru še po smrti. Če imaš iskricco ljubezni do svoje matere, ostani zvest tudi v malem in pošten skozi opolzko pot življenja. Obljubi mi to!"

Deček objame roko matere z vročimi rokami, pritisne svoje solzne oči na nje velica in zašepeta: "Obljubim vam, najdražja moja mama, raje umreti, kakor kedaj biti nepošten!"

Mati ga privije k sebi in ga poljubi.

"Mama, ali bom zaprt, ker sem ukradel žemlje in repo?"

"Ne, otrok moj, tega ne stori sodišče. Bodi le zanaprej pošten in priden!"

"Tega bi tudi ne prenesel, mama! Če bi me hoteli zapreti, zbežim na konec sveta."

Drugo jutro po tem dogodku je zakrivala temna megla ozračje. Skozi okna borne kočice tudi ni bilo nobenega razgleda. Cel svet je bil kakor vtopljen v sivo megleno morje.

Nace pogleda skozi rosne šipe. Takšni dnevi so tudi njega vedno napravili otožnega. Ljubil je luč, svetlobo. Iskreci solnčni žarki so mu bili užitek in žive barve veličastnega nebesnega svoda potreba. Kako dolgočasno bode minil ta dan!

Da si krajša čas, vzame iz miznice nekaj listov in jih razprostre po začrneli hrastovi mizi. Bile so risbe, katere je sam naredil, drevesa, grmičja, cvetljice, metulji in ptice, kakor tudi raznovrstne štirinoge živali. Primakne k mizi stol, izvleče iz žepa svinčnik in premišlja, kaj bi danes risal, ko je tako megleno obnebje.

Med tem se ozre na sestrico, ki je sedela na tleh in se igrala s punčiko. Ali bi se mi posrečilo, če bi naslikal njo? Začel je risati, pa je kmalu uvidel, da se obrazek in kodri na belem papirju daleč ne vjemajo z resnično sliko njegove sestrice. Nekako užaljen vrže svinčnik po mizi.

Takoj vstane. Kako dolgo danes mamica spijo. Ko je vstal, je prisluškal pri vratih in čul je mirno dihanje, kakor že dolgo ne. Sedaj bodo pa mama gotovo ozdraveli, si je mislil.

Tiho dvigne sestrico in jo obleče, ter jo teši, da preglasno ne kramlja, in bi mamico iz sladkega spanja ne zbudila. Nato gre tiho proti vratom in posluša. Vse je bilo tiho. Nekak nerazumljiv strah spreleti njegove ude. Po prstih gre k materini postelji, nagne se nad spečo in lahno zakliče: "Mama"!

Nobenega odgovora. V poltemi meglene dnevne svetlobe je komaj spoznal poteze na obrazu svoje matere.

"Mama"!

A ona se ne vzdrami. Trepetaje stegne roko in poboža mamici čelo; bilo je mrzlo kakor led.

Deček zakriči in pade na tla.

Mamica, dobra mamica, edina njegova ljubezen, je bila — mrtva — — —!

Bil je žalosten sprevod, ko so revno vdovo Kosovo peljali k večnemu počitku. Za mrtvaškim vozom, na katerem je črna rakev hranila zemeljske ostanke revne vdove je stopal jokajoči deček, za roko je vodil svojo triletno sestrico, ki je z radovednimi očmi zrla na to čudo. Ni se še zavedala grenkega trenutka tega resnega časa.

Toda Nace je vedel, kaj pomeni ta ura za njega in njegovo sestrico.

Svet mu je postal mrtev, ugasnil je za

njega, kakor žarko solnce pred temno nočjo.

Spustili so rakev v grob in duhovnik je vrgel prve grude prsti na njo. Votlo bobnenje se je slišalo, kakor turobni klic iz drugega sveta. Nacetu se je zdelo, kakor bi zemljo in kamenje metali na njegovo lastno srce, da se mora tudi on zvrniti v globoki grob in na prsah mamice si olajšati svoje srce, svojo britko bol. Pogrebci so ga sočutno tolažili in mehka roka marsi-

katere gospe ga je pobožala. Obljubljale so mu svojo pomoč, a on ne sliši nič! Kakor iz neskončne daljave so brnele te besede.

Ljudje tako kmalu pozabijo na vse! Kedo bi se pač zapuščenih sirot usmilil? Kedo jim pomagal do poti v življenje, da bi bili samostojni? Nobeden se ni oglasil, da bi vzel to breme na svoje rame. Imel je že svojih dovolj.

(Dalje prih.)

SMRT VOLTAIRA.

K.

Francoska je rodila veliko smrtnih sovražnikov sv. Cerkve. Najfanatičnejši in zagrizenejši je bil brezdvomno Voltaire.

"Proč z nesramnico!" namreč s katoliško cerkvijo, je bil njegov izrek, katerega je ponavljal pri vsaki priliki. Ta izrek je bil tudi program njegovega delovanja. Vsi njegovi spisi so tako polni smrtnega, da, skoraj satanskega sovraštva do katoliške cerkve, da se mora studiti vsakemu poštemu človeku. Kajti mož mora znati krotiti tudi svoje sovraštvo, ako je mož. Ako je pa navadni fanatik, se nam pa studi kot komedijant.

Ta mož je zbolel na smrt, dobil je bruhanje krvi. Ko je tako ležal sam v svoji sobi in čakal smrti, zbudil se je tudi njemu strašni glas, ki je najbolj neusmiljeni naš tožitelj — glas vesti in ga začel svariti.

"Dokazoval sem, da je katoliška vera humbug, divjal sem proti Bogu, kaj pa, ako je v katoliški cerkvi resnica? Kaj bode pa z menoj, ko zatisnem svoje oči za ta svet in se bom znašel v večnosti in ima katoliška cerkev prav", si je mislil.

Bog v svoji neskončni ljubezni se ga je usmilil. Dal mu je še enkrat priložnost, popraviti, kar je zkrivil. Dal je poklicati katoliškega duhovnika, kateremu se je lepo spovedal in sprejel sv. zakramente za umirajoče. Duhovnik pa, ki ga je prevedel, moral je po cerkvenih postavah zahtevati od njega pismeno izjavo, da obžaluje vse, kar je pisal zoper cerkev in da prosi odpustitve vse, katere je s svojimi spisi ka-

korkoli pohujšal ter da resno obljubi, ako mu bode Bog dal nazaj ljubo zdravlje, da bode skušal z dobrimi spisi vse poravnati.

Res, Voltair je kmalu potem ozdravel. Bog mu je dal priložnost, da bi spolnil svojo obljubo in se poboljšal in popravil pohujšanje. Toda, ko je minila smrtna nevarnost, minil je tudi spokorni duh in le prekmalu je bil Voltaire stari, smrtni sovražnik svete vere. In tudi knjige je še pisal. Toda ti njegovi spisi po boleznih so tako polni sovraštva, da se zdi čitatelju, kakor da je Voltaire moral samega sovraštva znoreti.

Čez nekaj let se mu je ponovila zopet ista bolezen. Znova se je moral vleči na smrtno posteljo. Toda njegovi prijatelji so postavili stražo k hiši, kjer je ležal, da bi zopet ne prišel kak katoliški duhovnik k njemu.

Tudi sedaj je smrtna nevarnost stregnila sovražnika božjega. Prosil je zopet duhovnika. Kolikor slabeji je bil, toliko bolj milo je prosil, naj mu pošljejo duhovnika. Toda zaman! Naprej so ga prijatelji tolažili, da ni še tako nevarno, da bode bopet ozdravel. Ko je pa zahteval odločno, so mu pa naravnost odrekli. Tako je videl Voltaira, da si je sam vzgojil prijatelje, ki ga bodo pustili umreti brez sprave z Bogom. Sam jim je ukradel iz sre vero, sam mora čutiti nasledke. In začel je obupovati. Njegov življenjepisec piše, da je v obupu tako tulil, da so ga sosedje slišali v sosedne

hiše. Slednjič je v obupu sam svoje blažo pil in tako končal svoje življenje.

V življenju je bil verski sovražnik, cerkev mu je bila "nesramnica", v smrti pa — kako drugače je videl. In modri možje trdijo, da se v zadnji uri vsak norec zave in se mu razum vrne in vsakdo spozna resnico popolnoma. Kako strašen svarilen vzgled je brezverec Voltaire za vse naše

brezverce. Gotovo je: tudi oni zasramujejo duhovnike in vero v življenju, na smrtni postelji jih bodo na obupno želeli kot jedino tolažbo za pomirjenje pekoče vesti in kot jedini pripomoček za srečno in mirno smrt, ako bode Bog tako dober, da jim bode dal to veliko milost v kljub temu, da so v življenju tako besneli proti njemu.

Dobili smo sledeče pismo.

Catedral, Duluth.

16. July 1915.

Rev. and dear Father:—

Your letter as to the Slovenian Catholic League gives me great hope.

I cordially approve of the movement and together with my good friend Bishop Trobec I earnestly hope that the league will grow and be able to counteract the evils now surrounding Slovenian Catholics. I write all the more because large number of these good people are coming to Duluth and to the mining Country in this Diocese.

I feel need at present of two good Priests, who would attend to the spiritual needs of these Krainers and build up Churches for them and for their children.

Wishing your movement great success

I am yours sincerely in Xto

† James McGolrick,
Bishop.

Stolnica Duluth

16. julija 1915.

Dragi in častiti oče:—

Vaše pismo glede Zveze Kat. Slovencev mi daje veliko upanje.

Jaz srčno potrdim to gibanje in skupaj z mojim dobrim prijateljem škofom Trobecom resno upam, da bode Zveza rastla in da se bode mogla v bran postaviti proti zlemu, v katerem so slovenski katoličani. To pišem toliko bolj, ker prihaja veliko število tega dobrega ljudstva v Duluth in v rudniške okraje te škofije.

Jaz čutim prav kar potrebo dveh dobrih duhovnikov, ki bi poskrbela za duševne potrebe teh Kranjcev in bi pozidala cerkve za nje in za njih otroke.

Želeč Vašemu podjetju veliko vspela
sem odkrito Vaš v Xtusu

† Jakob McGolrick,
škof.

Mil. g. škofu se tim potem iskreno zahvaljujemo za njegove krasne in bodrilne besede.

Tako sodi o potrebi Zveze kat. škof, ki je bogat na skušnjah in je osivel v delu za blagor ljudstva, izročeno njegovi oskrbi.

Tako sodi mož, ki pozna naš čas pozna nevarnosti in potrebe katoličanov v Ameriki in vidi rešitev samo v močnih kat. organizacijah.

Rojaki, v novo leto stopamo! Zavzemimo se z novim letom z novo gorečnostjo našega

podjetja, naše Zveze! Pristopajmo k nji in vkljub vsem obilnim težavam in zaprekam, ki nas čakajo na tej poti, krepko nastopimo pot do končne zmage. Kdor ničesar ne podstopi, tudi ničesar ne doseže!

Tajnik, 21 Nassau Ave.
Brooklyn, N. Y.

Willard, Wis... Dodatno pošiljam še pristopnino k Zvezi Kat. Slovencev in se popolnoma strinjam z namenom te Zveze, ki je tako potrebna za naš slovenski narod v Ameriki

Frank Perušek.

Bojaki agitujte za pristop k Zvezi Katoliških Slovencev!

Ko pošiljaš naročnino za Ave Maria, ne pozabi priložiti pristopnine tudi k Zvezi! Naročniki Ave Maria, združimo se najprej mi, da bomo spravili Zvezo na noge, ter da tako pokažemo, da smo katoliki ne samo z imenom temveč tudi s srcem in navdušenjem.

Tomboy Mine Smuggler, Colo. — Na Vašo željo Vam pišem moje mnenje o "Zvezi Kat. Slovencev." Stvar se mi zdi jako koristna in sveta miselj, ko bi se le res dalo združiti vse kat. Slovence v veliko društvo. Ako nas bi bilo vsaj polovico Slovencev združenih, če damo vsaki vsaj po 25c. na leto, je že to lepa vsota, s katero bi se dalo silno veliko storiti za prospeh vere in narodnosti med nami. Mi smo le preveč zaspani. Jaz sam odobravam in tudi sam takoj pristopim. V tej naselbini je veliko katolikov raznih narodnosti. Toda jako malo jih je, ki bi tudi svojo vero spolnjevali. Res je, nimamo hiše božje. — Vsaki mesec pride duhovnik iz bližnjega mesta Teluride k nam in ima službo božjo v privatni hiši in sicer v soboto zvečer spoveduje, drugi dan zelo zgodaj, že ob tri četrt na pet, pa mašuje in obhaja, potem se pa odpelje drugam.

Želim obilnega vspeha pri tej plemeniti "Zvezi" in želim iz srca, da bi vsi katolikanje pristopali k nji, da bi se začelo med nami že enkrat malo bolj živahno kat. življenje in delovanje, kakor je bilo do sedaj, ker drugače bomo vsi zaspali v ver-skem oziru.

John Mihelič.

Chicago dobila novega nadpastirja.

Chicaška nadškofija je za New Yorkom gotovo najvažnejša nadškofija v Združenih državah in tudi največja. Po važnosti je Chicago gotovo drugo mesto na svetu, prvo za New Yorkom. Od kar je umrl rajni nadškof Quigley, čakala je cela Amerika napeto, kdo bode imenovan njegovim naslednikom. Od časa do časa so razni časniki poročali o raznih morebitnih kandidatih, ki bodo prišli v poštev. Toda nihče ni mislil na Brooklyn. Kaj čuda, da je povzročila veliko presenečenje novica, da je za to mesto imenoval sv. oče Benedikt XV. pomožnega škofa Mundeleina iz Brooklyna.

Dasi pa je bila ta novica veliko presenečenje, razveselila je kakor Chicaško nadškofijo, kakor tudi nas Brooklynčane. V Chicago so se zveselili, da dobe za svojega

nadpastirja in voditelja tako izbornega moža, mi smo se pa zveselili, da je bil počeščen naš mož, katerega smo mi toliko čislali. Vsak, kdor je prišel z njim enkrat skupaj, nesel je od njega miselj: veliki mož je to! Ta priprostost in pristna ameriška demokratičnost, ta prijaznost z vsakim in ljubeznjivost, ki je lastna škofu Mundeleinu, mora pridobiti vsakega. Posebno nas še veseli, ker škof Mundelein ni kak ozkosrčnež, ki bi mislil, da mora v Ameriki ta ali ta narodnost vladati nad drugo, temveč je mož, ki je z dušo in telesom Amerikanec, in mu je vsejedno ali ima kdo nemške ali irske ali poljske stariše, samo da je katoličan.

Nadškof Mundelein je bil rojen v New Yorku 2. julija 1872 in je bil krščen v cerkvi sv. Nikolaja na drugi ulici, kamor tudi

Novi Chicaški nadškof.

naši Slovenci zahajajo in imajo tam svojo nedeljsko slovensko službo božjo. Ker je bil premlad, ko je dokončal svoje šole, da bi bil posvečen, poslal ga je Brooklynski škof v Rim, kjer je obiskoval kolegij Propagande in tam izvršil vse študije z izvrstnim vspehom.

Nadškof Mundelein je bil tudi večkrat že pri nas v naši cerkvi sv. Družine. On je bil, ki je blagoslovil našo cerkev in pred malo meseci smo ga imeli v svoji sredi, ko je prišel delit zakrament sv. birme.

Novi nadškof je izvanredno delaven mož in podjeten, da se mora človek čuditi, kako more en mož toliko služb in podjetij voditi naenkrat. Ko odhaja iz Brooklyna, izpraznjenih je deset služb, katere je on sam opravljal. Kot pomožni škof je opravil zadnja leta popolnoma sam vse birme po vseh župnijah. Po štiri župnije je navadno vzel na en teden. Že samo ta služba mu je dala dovolj dela. Bil je škofijski svetovalec in poleg tega še vodja škofije in je mesto bolehnega škofa opravljal vse škofijske posle. Bil je župnik največje župnije v Brooklynu, župnije Kraljice vseh svetnikov, in ji sezidal krasno poslopje za pol milijona, šolo in cerkev skupaj, sezidal župnišče in skoraj vse plačal. Prav v tem

času je pa zidal tudi škofijske zavode za dečke. Bil je predsednik tiskovne družbe "The Tablet", predsednik katoliškega društva za oskrbo sirot in vseh sirotišnic in vodil deset zavodov za sirote. Bil je predsednik kat. pokopališč in upravljal vsa pokopališča cele škofije. Bil je vodja "Cathedral Club" za može, kjer je imel nad petsto članov in dajal navodila za vse druge enake klube celega Brooklyna. Vrh vseh teh služb je bil pa še župni upravitelj kapelice Sv. Marije v Long Beach, kjer je preživel navadno letne mesece. In vse te službe ni opravljal samo imenom, temveč je vedel in vodil vse tudi najmanjše podrobnosti.

Zlasti pa je navdušen za kat. društveno življenje in za kat. tisk.

Vse te zmožnosti in to mišljenje ga dela v resnici za najbolj zmožnega sprejeti v roke krmila velikanske Chicaške nadškofije, ki jih bode gotovo vodil tako spretno kakor nihče drugi. Zato moramo Chicaškim katolikom samo častitati, da dobe tolikega moža za svojega nadpastirja.

Blagemu nadškofu in našemu prijatelju pa želimo v novem polju delavnosti obilo blagoslova in sreče!

Ad multos annos!

V boju zoper samega sebe.

P. Benigen Snoj, O. F. M.

III. POGlavJE.

Misel na naše napake nam ne sme vzeti poguma.

1.

Pobožen mašnik je pričel duhovne vaje pod vodstvom P. Roothama. Sredi duhovnih vaj je bil ta slavni jezuit nenadoma pozvan v Rim, kjer so ga kmalu potem izvolili za generala družbi Jezusovi. Že se je poslovil od svojih sobratov in se podal na pot, pa povrnivši se, stopi v sobo k mašniku in mu reče: "Velečastiti, kmalu bi bil pozabil, zelo važno reč vam povedati; naj se že pripeti karkoli, ne izgubite nikdar poguma, prav nikdar."

O zlata beseda! Kako mnogim bi jo hotel zaklicati! Sv. Janez Zlatoust se ni u-

trudil jo ponavljati govoreč: "Ne obupajte! To vam bom polagal na srce pri vseh mojih govorih in pri vseh naših pomenkih in ako me poslušate, boste ozdraveli." Dva zakleta sovražnika našega zveličanja imamo: neskrbnost nedolžnih in obup padlih ljudi; zadnji sovražnik je pa mnogo hujši."

In v resnici, le z upanjem se bomo zveličali. Ta čednost je podobna močni verigi, ki sega iz nebes do zemlje, da se je moremo okleniti. Ako se je trdno oprimemo, nas polagoma zvleče k sinjim višavam ter nas odmakne viharjem sedanjega življenja. Duša pa, ki premagana po malosrčnosti, izpusti iz rok to sveto sidro, pade v globočino in se pogubi.

To dobro ve naš zvití sovražnik. Kakor hitro vidi, da nam je spomin na naše grehe vzel srčnost, se vrže na nas in navda naše sree z obupljivimi mislimi, ki nas vlečejo navzdol kot svinčena teža. Ako se vdamo tem mislim, nas one teže; veriga, za katero smo se držali zdrkne iz naših rok in pogreznemo se v globok prepad.

Te zadnje besede, žal, le preveč potrjuje vsakdanja skušnja. Pretežna večina nesporjenih zmot, ki so bile tolikim v spodtiko, kakor tudi mnogi oni grehi, kateri so znani samo angelom in od njih objokovani, imajo svoj začetek v malosrčnosti. Ko bi te ne bilo, bi se nihče ne pogubil, ker bi vsakdo zaupal v Boga in ga prosil s skesanim srcem odpuščenja. Toda, kaj se zgodi? Po grehu, storjenem največkrat iz prenačljenosti, se je znal satan obupnosti prikrasti v sree. Tam začne šepetati grešniku in mu naštevati tisoč navideznih vzrokov, da ni zanj več rešenja in naposled se mu posreči, da prevlada vse uničujoča misel Kajnova: "Moja pregreha je večja kakor, da bi bil vreden odpuščenja."

Od tega trenutka nadalje, kakor omenja sv. Pavel, je duh teme gospodar in vodnik taki duši. On jo vodi, priganja in meče kamor hoče. Tako dušo drži v dveh svojih satanskih zanjkah: po grehu jo je ločil od Boga, po malosrčnosti ji brani, da se ne povrne nazaj k Bogu.

Tu ne mislimo, da se prikaže ta skušnjava samo pri velikih grehih. Lažnik od začetka pogosto rabi to skrbno prikrito orožje tudi pri krepostni duši, ki je storila le male grehe. Četudi se mu ne posreči jo pahnuti v brezno popolnega obupa, jo vendar močno zbega ter zadržuje njeno moč in tako doseže, da kmalu omrtni v vnetosti in se slednjič prepusti otožnosti in mlačnosti. Vse postane taki duši težko; ne prizadeva se več, da bi popravila svoje napake in zabrede v popolno mlačnost ter iz nje izvirajoče zmote, katere je skoraj nemogoče odpraviti.

Da doseže hudobni duh ta namen, mu pomagajo dobro posebno naše vsakdanje napake. Zlasti je čednost upanja, proti kateri se on bori z vso mogočo zvižajo, saj

velja ravno tu beseda apostelna, ki pravi, da se celo satan pretvarja v svetlega angela. Ta uloga se mu še prav olajša, ko primerja naše neštevilne nezvestobe s tolikimi prejetimi milostmi, — našo nehvaležnost — z božjimi dobrotami, naše pregreške z našimi storjenimi sklepi.

"Ali ni prav in pravično, zakliče do smrti izmučena duša, da se Bog nazadnje utruji in mi ne da več milosti, katere le zlorabim? On me je zapustil, in po vsej pravici! Čas je, da opustim to podjetje. Preveč sem se zanašal na Boga in na sebe. Čemu naj se ukončujem s praznim prizadevanjem in čemu naj vsak dan vnovič težim za nekim svetim vzorom, ki ni v moji moči? Skušnja mi je pokazala dovolj jasno, da nikakor ne dosežem tega visokega smotra". "Kako dolgo naj gojim skrbi v svoji duši, bolečino v svojem sreunoč in dan? Doklej se bo povzdigoval sovražnik zoper mene? govori z užaljenim Davidom. Kar veseli tvojega sovražnika, o malosrčna duša, to niso toliko tvoje napake, nego velikoveč tvoja nezaupnost v božje vsmiljenje in tvoja pobitost, kateri si se vdala. "To je, kakor pravi častitljivi P. Kolombijer, največja nesreča, ki more zadeti človeka. Kdor se zna obvarovati tega zla, njemu ne more nobeno drugo škodovati, ker ni drugega zla, ki bi se ne moglo obrniti v korist. Vse hudo, katero ste storili ni nič v primeri s tem, kar si zakrivite, ako izgubite zaupanje. Upajte toraj do konca, zapovem vam naravnost, kajti, ako me ubogate v tej reči, sem vam porok, da se boste izpreobrnilo."

3.

Ako so kedaj taki nauki času primerni, so gotovo dandanes. "Živimo v dobi malosrčnosti in malosrčnih", je rekel prav dobro škof Mermillod v govoru katoliškim društvenim predsednikom v Parizu dne 14. aprila 1872. In to zlo ukončuje ne samo v politiki in socijalnem delovanju toliko plemenitih značajev, ampak prizadeva še večjo škodo v dušah, zlasti v tistih, ki se najbolj trudijo dopasti Bogu. "K sreči, pravi sv. Augustin, ve božja modrost podajati ljudem in vsakokratnim njihovim potrebam tudi primerne pripomočke!" Ona

je bila, ki je v 17. stoletju ravno tedaj, ko so se krivi razdirajoči janzenistovi nauki pričeli širiti, dala kristjanom v podporo zglede, besede in spise sv. Frančiška Saleškega. Ona je tudi bila, ki je v minolem stoletju ravno v najbolj nevarnem času povzdignila tega svetnika k časti cerkvenega učenika, njega ki se pred vsemi drugimi sme imenovati osrčujoči učenik. Kajti vsi spisi tega ljubeznivega svetnika nenavadno razveseljujejo in osrčujejo bravca, tako da se tudi o njem lahko podobno trdi, kakor je sv. Bernad rekel o Materi božji, da namreč nihče ne more najti ne v sv. pismu ne v ustnem izročilu česa, kar bi moglo osumiti Marijo, da je ostra in trdosrčna. Isto veljo tudi o sv. Frančišku Saleškem, da namreč nihče ne more iztakniti v njegovih spisih kakega nauka, ki bi upravičil tudi največjega grešnika, da bi se vdal le za trenotek malosrčnosti.

Sloveči P. Faber pravi: "Najslajši vseh ljubeznivih naukov, ki nam jih je zapustil od Boga razsvitljeni sv. Frančišek Saleški je on, ki obravnava, s katerega stališča moramo razsojevati svoje napake, da jih bomo prav razsodili."

Ta ljubeznivi cerkveni učenik pa nam kratkomalo prepove, da bi kedaj izgubili srčnost kakoršnokoli napako smo že storili. Takole namreč pravi: "O Bog, prej bi morali umreti, ko vedé in hoté razžaliti našega Gospoda; toda ako smo grešili bi morali vse raje izgubiti, kakor srčnost upanje in gorečnost za dobro. Ako ste storili kakšno napako, ne izgubite srčnosti, ampak vstanite takoj ter nadaljujte svojo pot, kakor da se ni nič zgodilo."

Kdor hoče biti pravi služabnik božji, se

mora vaditi v ljubezni do bližnjika; mora v svojem srcu gojiti trden sklep, da hoče vedno izpolnjevati božjo voljo; mora s ponižnim in priprostim srcem zaupati v Boga in tolikokrat zopet vstati iz greha, kolikorkrat je padel vanj. Slednjic mora sam se seboj krotko potrpeti ter z nepopolnostmi svojih bližnjih. Naša slabost je toliko zlo, da jo le neuklonjena srčnost vedno ne morem zadosti priporočiti.

Bodimo zelo velikodušni in srčno se ustavljammo slabemu nagnjenju, občutljivosti, zlovoljnosti in trmi; bodimo pripravljeni, da se v tem zatajujemo pri vsaki priložnosti. Ako pa semtertje storimo kako napako, se pri nji ne zadržujmo, ampak osrčimo se in sklenimo v prihodnje biti bolj pazljivi; ne spotikajmo se nad tem, temuče hitimo naprej po poti zveličanja in zatajevanja samega sebe.

Da ne obupamo sami nad seboj, nam je treba nepremagljive srčnosti; kajti vsak dan moramo težiti za čim dobrim, vsak dan opustiti kaj slabega. Ne vidite, kako se godi njim, ki se hočejo naučiti jezdit? Kolikokrat padejo na tla! In kljub temu ne odnehajo; kajti čisto drugo je včasih pasti, pa ne odnehati in drugo odnehati in vse popustiti.

Nezaupnost, ki jo imate do samega sebe je dobra, dokler je ona podlaga tako potrebnemu zaupanju v Boga. Ko bi vas pa zapeljala v malosrčnost, nemir, žalost in otožnost; tedaj pa vas zaklinjam, da jo odženite ko največjo skušnjava in se nikakor ne ukvarjajte s tisto pobitostjo, h kateri ste nagnjeni, ampak se vojskujte zoper njo in naj bo tudi pod pretvezo, da se s tem vadite v ponižnosti.

UMRL JE MOŽ.

Kakor smo že zadnjic kratko sporočili, posegla je zopet bela žena v vrste naših slovenskih čč. duhovnikov in nam odpeljala v večnost moža, ki nam je bil mil in drag. — Rev. J. Solnee.

Že zadnjic smo sporočili v kakem razmerju je bil blagopokojnik z našim listom in povedali, kako smo mu hvaležni za vse, kar je storil v svojem življenju za naš list

in za vso podporo, katero nam je skazoval. Naj mu bode sedaj v večnosti plačnica Ona, katere časti je naš list posvečen, in za katere čast je tudi blagopokojni Rev. Solnee žrtvoval, kar je stori za naš list!

Rev. J. Solnee je bil rojen v Smedniku na Gorenjskem l. 1861. Prve gimnazijske študije je izvršil v Ljubljani. Ko

je pa 1. 1880. prišel v Ljubljano Mil. g. škof Trobec, tedaj še župnik v St. Paulu, prigljalil se mu je med drugimi tudi Rev. Solnce in res tudi z njim odpotoval v Ameriko. V Ameriko je prišel 19. sept. 1880. in šel takoj semenišče Sv. Frančiška v Milwaukee, Wise., kjer je bil 1. 1884. po-

St. Paulu, Minn. Ko je bil 1897. Rev. J. Trobec imenovan škofom St. Cloudskim, bil je Rev. Solnce imenovan njegovim naslednikom pri cerkvi Sv. Neže v St. Paulu. Tu je ostal kot župnik do 1912. ko je bil premeščen k cerkvi Marijinega Oznanjenja. kjer je tudi umrl.

† Rev. J. Solnce.

svečen v mašnika. Novo mašo je imel v cerkvi Sv. Feliksa v Wabasha Minn. Kmalu na to je bil imenovan kapelanom v New Ulm, Minn. Toda že po malo mesecih je bil prestavljen v Hokah, Minn. kot župnik, in kmalu za tem v Owatonna, Minn., kjer je ostal do 1. 1889., ko je bil imenovan župnikom cerkve Sv. Matevža v

Bolehal je veliko let in šel se je večkrat zdraviti tudi domov v toplice. Toda počasi se je iz prvotne bolezni razvila sušica, ki mu je pretrgala nit življenja.

Pokojni g. župnik Solnce je posvetil cel čas svojega duhovskega delovanja tujim narodnostim, zlasti Nemcem. Škoda le, da mu ni bilo usojeno, da bi bil mož ta-

kega prepričanja in take podjetnosti ostal med svojim narodom, kjer bi bil gotovo dosegel lepih uspehov.

Vendar ima pa Rev. Solnce veliko zaslug tudi za svoj národ, katerega je ljubil kakor malo kdo, s srcem in s žepom.

Zlasti si je veliko zaslug pridobil, da je privabil sem v Ameriko vselej, kadar je bil doma, večje število slovenskih dijakov, ki so se tu posvetili duhovskemu stanu. In da imamo danes toliko slovenske duhovščine tukaj v Ameriki, je veliko tudi njegova zasluga.

Pokojni župnik Solnce je bil blagega značaja in jako vesele in živahne narave. Zdrav humor, veder obraz in očetovska beseda ga je spremljala cel čas njegovega delovanja.

Ko je zidal cerkev Sv. Neže v St. Paulu postavil je zadaj na levi strani cerkve tudi kapelico "Marije Pomagaj" iz Brezja, ki je popolni posnetek one na Brezjah. Tudi cela stavba Sv. Neže jako spominja na Brezje. Njegova ljubezen do Marije, zlasti pod imenom "Marija Pomagaj", ki je zlasti slovenskemu sreču tako draga, mu je narekovala, da je to storil.

Blagi g. župnik in ljubljeni prijatelj, odpočij se pri Bogu in pri svoji ljubljeni nebeški Materi od vseh težav, katerih ti ni manjkalo v življenju!

Nam pa ostaneš v trajnem hvaležnem spominu in v naših molitvah kot naš dobrotnik!

Počivaj v miru!

"Katoliška vera in "farji" niso storili nič za človeštvo, nič za omiko in prosveto! Menihi so same ujedavke, ki se žive od krvi drugih" — to trdi naprej in naprej neki Konda iz Chicago. Kolika slepota!

Ako bi to bilo resnica, povejte, ali veste, zakaj se imenuje največje mesto na zapadni obali Združenih držav San Francisco — po največjem "fanatiku" srednega veka? Ali nam morete pojasniti, zakaj se imenuje neko mesto St. Louis? Zakaj zopet drugo St. Paul? Zopet drugo St. Barbara? ali Sacramento? ali Corpus Christi?

Povejte, zakaj so morali letos na sloveči Panamski razstavi v San Francisco postaviti nad glavni uhod sliko "ujedavca" meniha frančiškana Juniperja?

Zakaj ne pojasnite nikdar tega svojim zaslepljenim "koštrunom"?

Kaj priča vse to? Da so menihi nasprotniki omike in prosvete? Da niso ničesar storili za človeštvo? Da žive samo od žuljev drugih? Pojasnite, Konda!

Ako je vaš socializem in svobodomiselnost tako zveličavna, in so očetje socializma in brezverstva toliki apostoli prosvete in omike in toliki dobrotniki človeštva, zakaj se pa nobeno teh zgodovinskih

mest ne imenuje Marx? Bebel? Voltair?

In dandanes — zakaj ne najdemo nobenega socialista ali socialistovke, ki bi zapustil, ali zapustila svoje stariše, svoj dom in šel razširjati prosveto in omiko med uboge divjake po Afriki in Aziji, ali med Indijance? Zakaj pustite vso to težko delo samo "zarukanim" menihom in nunam? Ali se ne bojite, da Vam jih bodo poneumnovali, mesto izobraževali? Hej, Konda, na delo! Pokažite v dejanju, da ste svobodomiselni in napredni in ljubitelj prosvete!

Ako ste vi rdečkarji in brezverci res taki prijatelji človeškega rodu, zakaj pa Vas zastonj iščemo po bolnišnicah, kjer bi brezplačno stregli bolnikom? Zakaj Vas ni po sirotišnicah, kjer bi se brezplačno žrtvovali vzgoji ubogih zapuščenih sirot? Zakaj zopet tudi vse to delo pustite edino skoraj izključno le menihom in nunam?

Vidite, vidite, kako ste res napredni, koliki ljubitelji omike in prosvete in koliki dobrotniki človeštva! Čast! Čast!

Oh, say! Še nekaj! — Kaj pa z Vašim Zavetiščem? — — — Ali bomo kmalu povabljeni na slovesno otvoritev? Mi že težko čakamo. Kje so pa nabrani tisočaki?

Iz Slovenskih naselbin.

Težke ure imajo katoličani pri sosedovih, — v Meksiki. Od kar je prostožidarstvo doseglo, da je bil potrjen Carranza predsednikom Meksike, vršijo se tam nasilnosti, o kakoršnih poročajo samo življenjepisci mučencev iz Rimske države in o kakoršnih čitamo le v časih najkrutejšega perganzanja kristjanov.

V pokrajinah Nuevo Leon, Chiapas in Puebla izdali so postave, po katerih so za žugane visoke kazni za spoved in noben duhovnik ne sme spovedati, tudi ako ga umirajoči na smrtni postelji prosi, ne. In to za duhovnika pod smrtno kaznijo. Nihče ne sme sprejeti pod svojo streho katoliškega duhovnika, ali redovnika ali nuno. Kdor bi to naredil, zapade velikim kaznim. Vse katoliške cerkve je vlada konfiscirala in jih spremenila v javna poslopja, skladišča, v gledišča i. t. d. Vse cerkveno premoženje, vso lastnino duhovnikov je pokradla. V vladnih listih se dan na dan sramotijo škofje, duhovniki in redovništvo na najostudnejši način. Katoliške redovnice so brez vsega varstva. V več krajih so vojaki vdrli zvečer v nunske samostane in so počenjali z ubogimi redovnicami tolike svinjarije, da je veliko redovnic znorelo studa in prestanega strahu. Ko so čuli drugi samostani o teh grozotah, so redovnice zbežale v noči in nekatero so bežale po gozdih cele tedne, da so ušle preko meje in utekle enaki strašni usodi.

To so žalostne razmere, ki so sramota naše dobe. Vendar priti so morale in prišle bodo povsodi, kjer katoliška duhovščina in katoliški možje ne bodo storili svoje dolžnosti. Na Francoskem, Portugalskem in v Meksiki so se duhovniki omejili na delovanje le med štirimi cerkvenimi stenami in na molitev. Katoličani se niso zmejnili za politiko ali pa so se radi zasebnih

malenkosti med seboj prepirali. Katoliške stranke so bile katoliške samo po imenu, po duhu pa sovražne cerkvi. Voditelji politike in poslanci so se imenovali pristaše katoliške stranke, niso pa bili pristaši **katoliške vere**, niso spolnjevali katoliških dolžnosti, sramovali so se iti k spovedi, k sv. obhajilu, k sv. maši. Seveda tak katolicizem je sama hinavščina in ne more roditi dobrega sadu. Zato je pa moralo priti tako daleč. Da, vsi so bili krščeni katoliki. Poturica je pa hujši, kakor Turek. To so videli in skusili Francozi, Portugalci in Meksikanci in to skušamo tudi mi.

Iz tega pa sledi tudi za nas katoličane v Združenih državah lep nauk: Zanimajmo se za politiko! Volimo samo poštene može. To velja zlasti za naše cerkvene odbore in za naša katoliška društva, za naše katoliške Jednote in njih odbornike. Duhovni vodja je v jeseni svaril društva, naj volijo v odbore samo može, ki so katoliki tudi po prepričanju in dejanju. In neodpustljiv greh store kat. društva in kat. Jednote, ki volijo v svoje odbore može, ki so katoliški samo po krstu in imenu. Taki odborniki so največja nesreča za društva in Jednote.

Zatoraj, katoliki, ne bodimo mevže, temveč možje prepričanja in dejanja! Držimo se povsodi gesla: "Kdor ni z menoj, je zoper mene! Kdor ni z menoj s srcem, nočem tudi njegove roke, nočem tudi njegove pameti."

S takimi proč!

Tioga, Wis. — Letošnje leto je bila letna srednja. Ne dobra, pa tudi ne slaba. Naš glavni pridelek, koruzo, je spomladi vzela slana. Drugo, kakor oves, krompir, zelje, koleraba in seno je bilo pa že še dosti dobro kljub vednemu deževju in mrzlemu vremenu in smo hvaležni Bogu za to, upajoč, da bode drugo leto boljše.

V verskem oziru smo pa revčeki faráni cerkve na Willardu. Nimamo duhovnika, ne svete maše in naši otroci so brez pravega krščanskega nauka. Res žalostno, da smo tako zapuščeni in pozabljeni. Največja farmarska naselbina slovenska v Ameriki, pa je brez dušnega pastirja. Ali ga res ni slovenskega duhovnika v Ameriki, ki bi se nas usmilil in prišel med nas? Ljudstvo je res še bolj revno tukaj. Toda čez nekaj let bo tu dobro, če Bog da. Kako hvaležni bi bili mi gospodu, ki bi hotel priti k nam in od Boga bi gotovo tudi sprejel v večnosti veliko plačilo.

Sicer so pa tudi tukaj, kakor povsodi med nami nekateri, katere je okužilo nesramno odpadniško časopisje, ki blati cerkev in duhovnike. Imamo tudi tukaj take, ki nikdar ne dajo centa za cerkev in se norčujejo iz teh, ki so še ostali zvesti Bogu in niso še zatajili svojega verskega prepričanja in ki ne verjejo vsakemu laži — uredniku, ki gleda le za lastni žep. Tem brezvercem bi sicer veljale besede: kar te ne peče, ne pihaj! Če ne daš za cerkev in za duhovnika nič, potem pa bodi tiho in jih pusti pri miru! Molči o tem, kar te nič ne briga! Marija Toleni.

Glede otroške priloge "Ave Maria" sporočamo vsem prijateljem, da smo bili prepričanja, da bode mogoče že z decembrom izdati prvo številko. Toda vsled nepričakovanih ovir smo morali to lepo miselj odložiti na poznejši čas. Prosimo potrpljenja toraj! List pa pride gotovo, je že vse urejeno.

Rojaki ne pozabite naročevati naše brošure, katere smo izdali. Naročite jih in jih razširjajte med svojimi prijatelji, zlasti med svojimi verskimi nasprotniki. Ako odprete oči kakemu zaslepljenemu revčeku, ste storili s tem največje dobro delo.

V Joliet, Ill., imeli so v slovenski župniji sv. Jožefa "fair", na katerem so naredili čistega dobička \$2,424.74. To je krasno spričevalo, katerega so si dali naši vrli Jolietčanje. — E, Joliet kar še ostane prvi med vsemi slov. župnijam v Ameriki v vsakem oziru. Častitamo!

V Clevelandu O. pri sv. Vidu so praznovali lepe božične praznike kakor po navadi zelo slovesno. Ta dan se je videlo, koliko je Slovencev v Clevelandu.

"— Popis župljanov, katerega je vršil Rev. A. Berk, je tudi skoraj končan in donesel je lep gmotni vspeh.

— Slovenska šola, največja slovenska v Ameriki, je že premajhna. Vzorna vzgoja, katero dobivajo slovenski otroci v tej šoli je privabila celo kardelo novih učencev, tako da je sedaj novo in staro poslopje prenapolnjeno in poleg tega so jih pa še morali veliko odgnati, ker ni bilo več prostora.

V Collinwoodu, O. so pričeli s septembrom dnevno šolo, ki izvrstno napreduje. Nekaterim se je zdelo to nepotrebno, češ "saj imamo dobre šole v okolici. Čemu toliko breme?" Sedaj mislijo drugače in so hvaležni č. g. Hribarju, da jim jo je poskrbel.

V Steeltonu, Pa. je bila 40urna pobožnost v decembru. Vspeh je bil krasen. Velika večina župljanov se je udeležila sv. zakramentov. Pridige v ponedeljek in torek je imel Rev. K. Zakrajšek iz Brooklyna. Prvi večer nam je v navdušenih besedah kazal potrebo in dolžnost kat. vzgoje otrok. Kazal nam je na posledice slabe vzgoje, katero opazujemo zlasti med našimi rojaki po Ameriki. Drugi večer nam je kazal drugo rano na našem narodu: onečestčenje Gospodovega dne — nedelje. Zakaj naši ljudje tukaj tako zgubljajo vero, se pogrežujejo v pijančevanje in slabo življenje? tako malo skrbijo za vzgojo otrok? Ker pogosto, — zlasti po naselbinah, kjer nimajo svojega duhovnika, — porabljujejo nedeljo za dan pijančevanja. Mesto da bi se v nedeljo spomnili svojega Boga, spomnili svoje duše in svoje družine, šli v cerkev, kjer bi čuli par lepih opominov in svarjenj za lepo in pametno življenje, da bi popoldne vzeli v roke kak dober list, kako dobro knjigo, mesto da bi oče posvetil ta dan par ur svojim otročičem, pogovoril se z njimi o dogodkih celega tedna, o šoli, koliko so se naučili in kaj, — se marsikje začne pijančevanje v soboto zvečer in se konča v nedeljo. Koliko grenkih solza

ženam, koliko pokvarjenih otrok povzroča to onečastenje nedelj! Mesto da bi bila toraj nedelja dan blagoslova in napredka, podlaga srečnega in zadovoljnega življenja, pa je dan prekletstva za toliko onih, ki mislijo, da bodo brez vere srečo dosegli.

Prva veselica v korist naši cerkvi je izvanredno dobro izpadla. Blagi g. župnik Rev. Gladek se je v malo mesecih, od kar je v Steeltonu priljubil celi župniji, da ga vsi ljubijo.

V New Yorku je imela Marijina družba, kakor vsako leto tako tudi letos slovesno tridnevno pred praznikom Marijinega Brez Spočetja. Vseh pobožnosti so se društvenice jako marljivo udeležovale. Zlasti lep je bil sklep pobožnosti v nedeljo popoldne. Procesije po cerkvi se je udeležilo veliko nad sto deklet in deklic z gorečimi svečami. Navdušeni govori župnika V. Rev. Benigna Snoj O. F. M. ne bodo brez koristi za društvenice.

— — — Marijina družba se pripravlja za uprizoritev krasne igre "Prisegam", katero je priredil za Marijino družbo Rev. K. Zakrajšek O. F. M. Igra bode nekaj, česar še nismo videli na slovenskem odru. Snov igre je vzeta iz našega ameriškega slovenskega življenja in je polna zdravega humorja, da se mora človek velikokrat iz srca nasmejati. Objednem je pa resna, da privabi solze v oči gledalcu. Igra bode drugo nedeljo 13. februarja. Uloge imajo v rokah vse naše najboljše igralke. Uprizoritev igre bodo uredile č. sestre Notre Dame iz cerkve sv. Alfonza.

— — — Dekliški tamburaški Klub "Slovenka" krepko napreduje in upa, da bode še tekom meseca otvoril posebno dvorano in društveno sobo, kjer bode tudi slovenska knjižnica in čitalnica. Društvenicam tega društva moramo častitati na krasnih vseh, katere so že dosegle. Dekleta, le tako naprej!

— — — Gibanje za lastno slovensko cerkev krepko napreduje. Vsa pomoč je tudi obljubljena od Njega Eminence Kardinala Ferley-a. Upajmo, da bode letošnje leto za New Yorške Slovence leto, ko se jim bode spolnila želja dolgih let — da bo-

do dobili lastno cerkev. Dal Bog! Rojaki, skupaj! V slogi je moč! Delajte vsak med svojimi prijatelji! Vsi zlasti pristopite k cerkvenemu društvu, ki ima namen poskrbeti slov. cerkev. Ne dajte se osramotiti drugim veliko manjšim in revnejšim naselbinam! New York je prvo mesto celega sveta, naj bode tudi naša naselbina prva v celi Ameriki.

Newburgh, Cleveland, O. Tu je zavelo novo živahno življenje in navdušenje, od kar je prišel v župnijo preblagi g. Rev. Oman.

Eveleth, Minn. Minuli mesec smo priobčili pismo našega zastopnika o nevspehu, ki ga je imel pri agitaciji za naš list "Ave Maria." Danes pa že z velikim veseljem sporočamo, da se je tudi Eveleth vzdramil in število naših naročnikov se množi. Na treh rečeh se pozna vseh misijona med našim narodom: v nedeljo polna cerkev, v petek "pelca" brez mesa, in v začetku meseca poštna "box-e" z "Ave Maria." Ali ste opazili pri Vas ta vseh? Za poštno "box-o" mi vemo, za drugo pa poglejte!

Enako želimo tudi za Gilbert, Chisholm in Ely!

Iz Loraina, O. dobivamo jako razveselivna sporočila o novem navdušenju in novem življenju okrog lepe cerkvice Sv. Cirila in Metoda. Rev. J. Škur je sicer rojen v slovenski Benečiji, vendar je navdušen narodnjak, kakor jih imamo malo. Kaj čuda, da so ga Lorainčanje tako hitro vzljubili. Bog daj svoj blagoslov!

V La Salle, Ill. so imeli cerkveni "fair", s katerega vspehom je zadovoljna cela župnija. Nad 800 dol. čistega jim je prinesel v cerkveno blagajno. K temu je veliko pripomoglo navdušeno in požrtvovalno delovanje g. župnika Rev. Šalovena!

Very Rev. P. Benigen Snoj O. F. M. obhajal je dne 27. decembra svoj srebrni jubileum mašništva, ali petindvajsetletnico. V svoji skromnosti je hotel to slovesnost praznovati popolnoma tiho in samo za se. Toda malo dni preje so zvedeli New Yorški Slovenci o tem in si niso dali vzeti lepe prilike, da bi svojemu ljubljenu župniku ne pokazali, kako ga ljubijo in kako navdušeni gredo za njim.

do končnega cilja — slovenske cerkve v New Yorku. Na predvečer, v nedeljo 26. decembra zbralo se je zato pevsko društvo "Domovina" v dvorani cerkve Sv. Družine skupaj s cerkvenim odborom, zastopstvom Marijine dekliške družbe in tamburaškega kluba "Slovenka." Jubilant ni o tem niti slutil. Koliko je bilo njegovo presenečenje, ko so ga s zvižajo speljali v dvorano in je našel tam toliko odličnih rojakov in rojakinj.

"Domovina" mu je naprej zapela pozdravno pesem. Nato mu je predsednica Marijine družbe, Miss Mary Gostič poklonila v imenu družbe srebrn venec, Miss U. Zakrajšek, v imenu "Domovine" šopek 25 belih nageljčkov, deklica Luteršek v imenu župnije škatuljo s 25 srebrnimi dolarji, in urednik "Ave Maria" kot svojemu sotrudniku njegovo sliko v krasnem okvirju. Med večerjo so govorili še Mr. A. Burgar, naš voditelj New Yorške naselbine, Mr. Pirnat predsednik "Domovine" in Slovak Mr. Ličak odbornik slovaške občine sv. Družine.

V ponedeljek 27. dec. so se pa zbrali okrog jubilanta vsi udje franč. komisarijata in mu častitali k tej slovensnosti.

"Ave Maria" ima v vel. P. Benignu svojega dolgoletnega prijatelja in sotrudnika. Še ko je bil v Aleksandriji v Afriki, je pridno širil med ondrotnimi Slovenci naš list in imeli smo lepo število naročnikov. Spisal je več člankov in pesmic za list še več pa za Koledar.

Naše iskrene častitke! Dal Vam Bog doživeti še zlati jubileum!

Kaj nam pišejo naši naročniki?

Colliscon, N Y. "Decembreve številke sem se nad vse zveselil in prepričan sem, da so se je zveselili vsi naročniki . . ." Mihael Železnikar.

Tioga, Wis. "Nad vse pričakovanje!" tako sem nehoti vskliknila, ko sem prejela Vaš prekrasni Koledar za l. 1916. Res pogodili ste vse prav izvrstno. Že zunanja oblika je krasna, potem še fini papir, vse je tako elegantno. In kaj naj pa še rečem o jedru, o vsebini? Izborna je in zanimiva in podučna od kraja do konca. Lepa Vam hvala za tako dragoceno darilo in to za tako malo ceno. Prepričana sem, da bo zadovoljen vsakter in Vam hvaležen za ta res prekrasni koledar. Naj bi ne bilo slovenske družine ne posameznika, da bi ne imel te izvrstne knjige.

Tudi Vaš mesečnik "Ave Maria" je vedno lepši in zanimivejši. Res, težko ga pričakujem od meseca do meseca kakor svojega najboljšega in najljubšega prijatelja in svetovaleca. Pošiljam Vam naročnino in priložim še mal dar za podporo lista z namenom, da bi dobri Bog splnil mojo srečno željo, da bi se naše število potrojilo, da bi nas tako naš ljubi "Ave Maria" obiskoval vsaki teden . . .

Marija Toleni.

Chicago Hights, Ill. . . . Poslal sem jedno številko "Ave Maria" tudi v St. Paul svojemu prijatelju, in ga objednem nagovoril, da si ga naj naroči, kar je tudi storil, kakor mi je pisal v zadnjem svojem pismu. Piše mi, da se mu jako dopade in da ga odobruje, da misli, da je to najboljši naš slovenski list v Ameriki. To je tudi moje prepričanje, kajti Vaš list je edini odločni branitelj naše sv. vere med nami, ki se ne boji nikomur povedati resnice in krepke brani proti vsem napadom vero. Tega slovenskega lista bi res ne smelo manjkati v nobeni slovenski kat. hiši Martin Tomec.

Canonsburg, Pa. Ravno včeraj sem razprodal prav vse koledarje, kar sem jih imel, tako da sem se moral svojega dati . . . Tako je Vaših koledarjev jako veliko po naši naselbini. Za drugo leto ga že sedaj zopet naročam in prosim, da mi jih pošljete 25. Kjer koli sem ga ponudil in ga pokazal se jim je dopadel in so ga z veseljem kupili. Res krasen je! J. Pelham.

o

ZAHVALA:

Obljubile smo Lurški Materi božji se očitno zahvaliti, ako nam pomaga. Pred 14 dnevi smo dobile pismo, naj pošljemo s. Kordulo v Kansas. S tem bi veliko škodovala naši šoli. Bile smo v veliki zadregi zaradi učiteljic. Zatečemo se k Lurški Materi božji, naj nam na kakoršen koli način pomaga. Nismo še zvršile devetdnevnic, kar dobimo veselo poročilo, da so sestre že na potovanju v Ameriko. Naša molitev je bila uslišana.

Dne 14. novembra 1915.

Šolske sestre v Jolietu, Ill.

o

Vsem cenjenim našim naročnikom, kateri so potom našega posredovanja naročevali liste iz starega kraja sporočamo, da mi nismo odgovorni za redno pošiljevanje teh listov, ker je sedaj poštna zveza s stariim krajem zelo nezanesljiva in v več slučajih celo nemogoča. Kar smo dosedaj sprejeli naročnine, smo vse odposlali na določeno mesto. Za nedoločen čas ne sprejemamo nobenih naročil za liste v Evropi. Ko se enkrat razmere uredijo, bomo pa z veseljem na uslugo vsem našim naročnikom.

Upravništvo.

CARL FISCHER

SVETOVNO ZNANA

največja zaloga glasbenega orodja, muzikalij i. t. d. v Ameriki. — Karl Fischer-jevi **GLASOVIRJI** (pianos) so najboljši in najmodernejši sedajnega časa. Pišite po naš bogato ilustriran cenik. Postrežba solidna in točna. Dopisuje se slovensko.

Za pojasnila naslovite na:

CARL FISCHER COOPER SQUARE, N. Y.

VSEBINA I. ZVEZKA.	Stran
Zakaj	1
Pogled na križ	3
Eukritids	5
Povest proletarca	9
Smrt Voltaira	12
Chicago dobila novega nadpastirja	14
V boju zoper samega sebe	16
Umrli je mož	18
16 slovenskih naselbin	21

Ustanovljena leta 1866.

THE WILL & BAUMER COMPANY

Velika svečarna v Syracuse, N. Y.

Izdeluje edino najčistejšo sveče za razsvetljavo in oltarne sveče iz pristnega voska.

Tovarna in pisarna: SYRACUSE, N. Y.
Trgovina:

137—141 Madison Ave. New York City.

V zalogi knjigarne "Ave Maria" so na prodaj sledeče knjige:

Spillmannove povesti:

1. zvezek: Ljubite svoje sovražnike!, povest iz morskih vojsk	22
2. zvezek: Maron, krščanski deček iz Libanona	22
3. zvezek: Marijina otroka, povest iz kavkaških gora	22
4. zvezek: Praški Judek, povest	22
5. zvezek: Ujetnik morškega roparja, povest	22
6. zvezek: Arumugan, sin indijanskega kneza, povest	22
7. zvezek: Sultanovi sužnji, earigrajska povest	27

8. zvezek: Tri indijanske povesti	27
9. zvezek: Kraljčin nečak, zgodovinska povest	27
10. zvezek: Zvesti sin, povest z vlade Akbarja Velikega	22
11. zvezek: Rdeča in bela vrtnica	22
12. zvezek: Korejska brata, črtica iz misijonov v Koreji	27
13. zvezek: Boj in zmaga, povest iz Anama	27
14. zvezek: Prisega huronskega glavarja, povest	27
15. zvezek: Angelj sužnjev, brazilska povest	22
16. zvezek: Zlatokopi, povest	27
17. zvezek: Prvič med Indijanci	27
18. zvezek: Pregarjanje indijanskih misijonarjev	27
19. zvezek: Mlada mornarja, povest	27

Krištofa Šmida spisi:

1. zvezek: Ljudevit Hrastar. — Golobček. 25c. vez.	35
2. zvezek: Jozafat, kraljevič v Indiji	40
3. zvezek: Pridni Janezek in hudobni Mihec	40

Poštšina je všteta. Denar se lahko pošlje po Money Order, ali v poštinih znamkah. Naslovite na: "Ave Maria", 21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

Pozor rojaki in rojakinje!!!

Samo pri meni dobite patentovana in garantovana sledeča zdravila: Zdravilo proti izpadanju in za rast las. Če ga rabite samo šest tednov, pa Vam zrastejo kreneni in bujni lasje, ki Vam ne bodo več spadali in tudi ne siveli. Ravnotako zrastejo po rahljenju tega zdravila moškimi mehki in bahati brki in brade. Revmatizem, kostna bol ali tryanje v rokah, nogah ali

kričih Vam odpravim popolnoma v osemih dneh, pravtako tudi rane, opekline, kraste, grinte, bulje, ture, kurja odena, bradavice, potenje nog, ozhilna, l. l. d. Kdor bi rabil moje zdravila brez uspeha, mi garantiram za \$5.00. Pišite takoj po cenih, kolektar in knjižico! Vse troje Vam pošljem zastonj. Kdor bi samo prečita moje knjižico, je to vredno zanj najmanj \$5.00.

Jakob Wahčič

1092 E. 64 Street,

Cleveland, O.

Tel. Pricanten 2140 L.

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin kipov, podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

7 BARCLAY ST., NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Slovenci, kje boste kupili svoje ure, svoje prstane, svojo zlatnino? Gotovo nikjer drugje ne, kot pri

J. BRÜLL & SÖHN,

35 Ave. A. New York

Velika zaloga različnih sten-kih ur, budilnic, poročnih in družih prstanov, zlatnic, okraskov, itd.

Ali kašljate?

Ako kašljate, odpravite vaš kašelji! To lahko storite, ako vzamete

Severa's Balsam for Lungs

(Severov Balzam za pljuča) ob pravem času. Poskusite ga zoper kašelji, prehlad, hripavost, vnetje sapnika, davice ali oslovski kašelji. Je namenjen za otroke in za odrasle.

Cena 25c in 50c v vseh lekarnah.

Bolečine v prsih,

In razno drugo bolečino se lahko odpravijo z nadznanjenjem delov s SEVERA'S GO-THARD OIL (Severovo Gohardsko Olje). Je to mazilo velike težilne vrednosti. Cena 25c in 50c v vseh lekarnah.

Severov Almanah za Slovence

za leto 1916 se sedaj lahko dobi v lekarnah ali od nas. Zagotovite se, da dobite vsak ter ga imajte vedno pri roki skozi celo leto.

W. F. SEVERA CO., CEDAR RAPIDS, IOWA**Vedno jo kašljaj.**

"Hudo sem se prehladil, ter sem vedno kašljaj," piše Mr. W. Wolozyn, Weirton, W. Va., in kadar sem pil mrzlo vodo, so postali napadi bolj hudi, in ker sem delal v tovarni pri silni vročini, sem moral piti veliko vročo. Čital sem o Severovem Balzamu za Pljuča in ko sem porabil eno samo steklenico za 25c je kašelji popolnoma prenehal in sedaj sem zdrav."

Zobozdravnik**Dr. A. Weisberger**

ordinira vsaki dan izvemši pondeljek in petek od 10. ure predpoldan do 8. ure zvečer na

50 ST. MARKS PL.,
New York, N. Y.

Ob nedeljah od 10-tih predp. do treh popoldan. Ob pondelkih in petkih ordinara v Uptown

41 W. 83. STREET,
Bet. Central Park & Columbus Ave
od 10-tih zjutraj do 8-mih zvečer.

Slovincem se kot dober in pošten zobozdravnik najtopleje priporoča.